

اداره خاھسی :
تلفه پنجنه بازارى صاعجيلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس ده خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

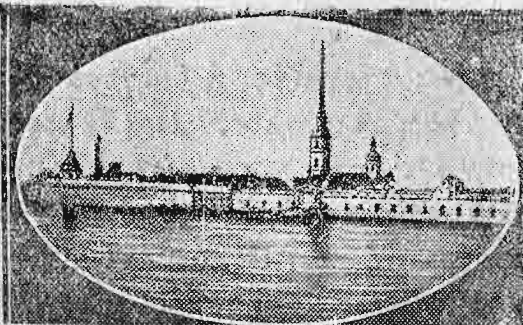
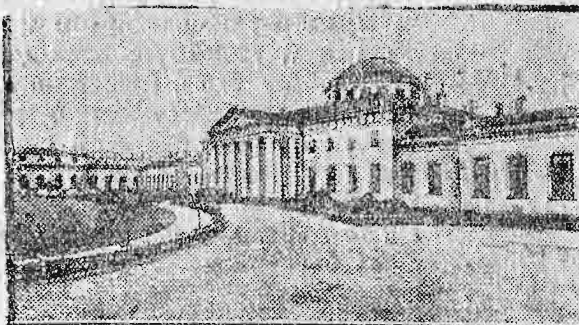
Ὁ παραιτηθεὶς Τσάρος.

Ἡ Δούμα.

Τὸ φρούριον
Πετροπανλόβσκη.

Ὁ πρόεδρος τῆς Δού-
μας καὶ νέος ἀρχηγὸς
τῆς προσωρινῆς κυ-
βερνήσεως Ροδζιάγκο.

Ἡ λεωφόρος Νέφσκη.

Ἡ ἐπάνοδος ἐξ Ἀμερικῆς
τοῦ κόμητος Bernstoff.

Ὁ Μέγας Δουὲ Κύριλλος,
ὕποψης Τσάρος

Ἡ Τσαρίνα Ἀλεξάνδρα.

Ὁ πρόην ἀρχηγὸς τοῦ
ρωσικοῦ στρατοῦ Μ. Δουὲ
Νικόλαος Νικολάγιεβιτς.

Ὁ Μ. Δουὲ Ἀλέξιος, μονογε-
νὴς υἱὸς τοῦ πρώην Τσάρου.

Ὁ ἡγέτης τοῦ κόμματος τῶν
Cadets καὶ ἤδη ὑπουργὸς
τῶν ἐξωτερικῶν Μιλιούκοφ.

Μνημεῖον ἐν Saint Polten,
πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων
ἡρώων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

Εἰς τὴν αὐριανὴν ἀποστολικὴν περικοπὴν ὁ ἀπόστολος Παῦλος κάμνει τὴν διαστολὴν τοῦ ἀρχιερέως τῶν τύπων πρὸς τὸν μέγαν ἀρχιερέα, τὸν Χριστόν. Ἀναφέρει, ὅτι ὁ μὲν, διὰ τὴν ἐπιτύχην τὸν ἐξαγιισμόν τοῦ ποιμνίου του, διὰ αἵματος μόσχων καὶ σποδοῦ δαμάλων ραντίζει αὐτό, ὁ ἕτερος ὅμως, διὰ τὴν ἐπιτύχην τὴν ἐμφύχωσιν αὐτοῦ, δὲν ἀρκεῖται εἰς τύπους νεκρούς, ἀλλὰ προσφέρει ἑαυτὸν θύμα καὶ τὸ αἷμά του ὡς θυσίαν ἐξιλαστήριον.

Εἶναι προφανὴς ἡ διαφορὰ αὕτη, εἶναι τοῖς πᾶσι κατάδηλος. Εἶναι δὲ τόσον μεγάλη, ὅσην ἔχει ἡ ἀψυχοσ εἰκὼν πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ σκιά πρὸς τὸ σῶμα, τὸ ὄνειρον πρὸς τὴν πραγματικότητα. Οἱ τύποι εἶναι μόνον τύποι, οὐχὶ ἀνωφελεῖς καὶ νεκροὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῳ ἐπιδραβεῖς, ἂν εἶναι μόνον τύποι, ἂν δὲν συνοδεύωνται ἢ μᾶλλον ἂν δὲν πηγάζωσιν ἀπὸ τὴν ζέσιν τῆς πίστεως, ἀπὸ τὴν εὐστάθειαν τῆς ἀφοσιώσεως, ἀπὸ πηγῆν ἀφθονον ἀρετῶν.

Ὅταν ὑπάρχωσι τὰ στοιχεῖα ταῦτα μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἐκάστου καὶ δὴ, πρῶτιστα πάντων, τοῦ ἀρχιερέως ὡς πρῶτου καὶ καθοδηγοῦ τῶν πιστῶν, τότε αὐτὰ μόνον θὰ δώσωσι τὴν ζωὴν εἰς τοὺς τύπους, θὰ τοὺς καταστήσωσιν ἀληθινὰ ἐξιλαστήριους, πραγματικῶς θαυματοποιούς· ἀλλ' ὅταν ἀντ' αὐτῶν ὑπάρχη κενότης εἰς τὴν ψυχὴν, ἀρνησις εἰς τὴν καρδίαν, οἱ τύποι ἀπονεκροῦνται καὶ καθίστανται ἀχρηστοὶ καὶ ἐπιζήμιοι.

Ὁ λαὸς διαισθάνεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρχιερέως του τὰς ἀρετὰς του, ἂν ὑπάρχωσι, καί, μετὰ τὴν διακρινουσαν αὐτὸν θυμοσοφίαν του, γνωρίζει ποῦ πρέπει νὰ στραφῇ. Δι' αὐτὸ ὁ ἀρχιερεὺς δὲν πρέπει νὰ φρονῇ, ὅτι τὸ ὑποκρίνεσθαι εἶναι ἀρκετὸν νὰ καλύψῃ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ψυχῆς τὴν κενότητα. Ἡ πίστις ὁμιλεῖ καὶ ὅταν τὸ στόμα σιγᾷ, ἡ ἀγάπη ἐκδηλοῦται καὶ ὅταν σιωπῶσι τὰ χεῖλη, ἡ ἀφοσίωσις λαλεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων ἄνευ ἄλλης ἐκδηλώσεως.

Ὅς τονωθῶσι τὰ αἰσθητά ταῦτα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ταγῶν καὶ τότε θὰ ἴδωμεν, ὅτι καὶ ὁ λαὸς μας θὰ ἐκτιμῆσιν δεόντως τὴν ἠθικὴν ταύτην βελτίωσιν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΝΤΙΜΙΣΘΙΑ ΤΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Κατόπιν τῆς ἐρευνῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὴν ἰδίαν στήλην τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, προβάλλει ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐρώτημα :

— Εἶναι δικαία ἡ αὔξησις τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἡ γενομένη εἶναι λογικὴ καὶ ἀνάλογος;

Προτοῦ δοθῆ ὅμως ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, καλὸν θὰ εἶναι νὰ ζητηθῇ πρῶτον, ἂν ὑπάρχη τοιαύτη αὔξησις, διότι δὲν εἴμπορεῖ τις νὰ κρίνῃ πρᾶγμα τι ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν ὑφίσταται. Ἡ ὑπερτίμησις τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὑπαλλήλου θὰ εἶναι δικαία ἢ μή, λογικὴ ἢ παράλογος, ἀναλογικὴ ἢ ἀνισοσκελῆς, ἂν, πρῶτον ὅλων, ὑπάρχη ὑπερτίμησις, ἀλλὰ τὴν ὑπερτίμησιν ταύτην καὶ ὁ μᾶλλον προσεκτικὸς ἐρευνήτης θὰ δυσκολευθῇ νὰ τὴν εὕρῃ ἢ, τοῦλάχιστον, πρὸς νὰ ἐφοδιασθῇ μετ' ἰσχυρῶν μικροσκοπίων, διὰ τὴν κατορθώσῃ νὰ καταστήσῃ προσιτὴν εἰς τὰ ἀνθρώπινα βλέμματα.

Ἡ ὑπερτίμησις δὲν ὑπάρχει, ἢ, ἂν ὑπάρχη, εἶναι φαινομενικὴ.

Ἄν θέλατε, ὡς εἴπωμεν μαζὶ ἐν βλέμματι εἰς τὰς στατιστικὰς καὶ εἰς τοὺς ἀριθμούς, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν τόσον εὐγλώττως καὶ πειστικῶς εἰς ὅλων τὰ ὄρα.

Τί θὰ ἴδωμεν ὄντως; Ὅτι ἐντὸς ἐνὸς αἰῶνος ἡ ἀντιμισθία τοῦ ὑπαλλήλου ἔχει ὑπερδιπλασιασθῆ. Ὑπάλληλος, ὅστις τὸ 1806 ἐλάμβανεν ἀντιμισθίαν 45 φράγκα, τὸ 1900 ὁ αὐτὸς ὑπάλληλος διὰ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν ἐπληρόντα φράγκα 103. Ἐν ταῦτοις, ὁ ὑπερδιπλασιασμός αὐτοῦ τῆς τιμῆς τῆς ἐργασίας εἶναι φαινομενικὸς καὶ ὅστις ἀρκεσθῆ εἰς τὴν διαβάθησιν ταύτην, θὰ πάθῃ τὴν ὀπτικὴν ἀπάτην τῶν ὁδοιπόρων τῆς ἐρήμου, ἡ ὁποία κάθε ἄλλο, παρὰ καλὸς εἶναι ὁδηγός. Καὶ τοῦτο, διότι, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς βλέπομεν τὸ μίσθωμα ὑπερδιπλασιαζόμενον, ἂν ἐρευνήσωμεν καὶ εἰς τὴν μονάδα τῆς ἀντιμισθίας, θὰ τὴν ἴδωμεν, ὅτι ἔχει χάσει τὸ ἦμισυ τῆς ἀξίας τῆς.

Ἡ πλουτολογία διεπίστευσε, ὅτι ἐντὸς αἰῶνος ὁ ἀργυρὸς, ἡ βᾶσις αὕτη ἢ οἰκονομικὴ τῶν συναλλαγῶν, ἀπόλεσε διὰ διαφόρους λόγους τὸ ἦμισυ τῆς δυνάμεώς του. Τί ὄφρα εἶναι λοιπὸν τὸν ἐργάτην καὶ τὸν ὑπάλληλον, ἂν λαμβάνῃ δύο φράγκα, ἀφοῦ τὰ δύο ταῦτα ταμιεῖα ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἓν φράγγον πρὸς πενήκοντα μόλις ἐτῶν; Κατὰ τί αὐξάνει τὴν εὐημερίαν του ἡ διπλασία ποσότης νομισμάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία μόλις φθάνει τὸ ἦμισυ τῆς ἀρχαίας;

Ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου τοῦ γεγονότος καθίσταται ὑπερδὴλον, ὅτι ἡ αὔξησις τῆς μισθοδοσίας τοῦ ὑπαλλήλου εἶναι λόγος κενῆς ἐννοίας, εἶναι κατὰ ὄνειρῶδες καὶ μαμακουσμένον ἀπὸ τῆς πραγματικότητος.

Ὑπάρχει καὶ ἕτερος λόγος, ὅστις μᾶς πείθει, ὅτι ἡ ὑπερτίμησις ἢ ἐλαφρὰ τῆς ἀντιμισθίας τοῦ ὑπαλλήλου, ὑπερτίμησις, προσερχομένη ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς υποτιμήσεως τοῦ ἀργύρου καὶ τῆς ὑψώσεως τοῦ μισθώματος, 29 μόλις τοῖς ἐκατόν, εἶναι ἐλαχίστη καὶ τελείως δυσανάλογος τόσον ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀνώτερα τοῦ ὑπαλλήλου στρώματα, ὅσον καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ.

Ἄν ἡ ὑπερτίμησις τοῦ μισθοῦ τοῦ ὑπαλλήλου σκοπῇ τὴν αὔξησιν τῆς εὐμερείας αὐτοῦ, αὕτη βεβαίως δὲν ἐπετεύχθη διὰ τὰς ἐξῆς δύο σπουδαίας αἰτίας :

Ἐν πρῶτοις, κατὰ τὸν ἀσάλευτον νόμον τοῦ Engel, ἐπὶ ἐτησίῳ προϋπολογισμοῦ 1000 φράγγων εἰς κατάστασιν ὁμαλήν, τὰ $\frac{2}{3}$ στρέφονται πρὸς τὴν τροφήν, ἐνῶ ἐπὶ προϋπολογισμοῦ 5000 κατέρχεται ἡ δαπάνη τῶν τροφίμων εἰς τὸ $\frac{1}{3}$. Οὕτως ὁ λαμβάνων ἐτησίως 1000 φρ., δαπανᾷ 666 διὰ τὴν τροφήν, ἐνῶ ὁ λαμβάνων 5000, ἦτοι πενταπλάσιον μισθῶμα, δαπανᾷ μόλις τὰ διπλάσια, ἦτοι 1250 φράγκα. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ὑπαλλήτικοὶ μισθοὶ μᾶλλον πρὸς τὸ πρῶτον ἢ πρὸς τὸ δεύτερον κλί-

νοῦσι ποδόν, ἡ διὰ τὴν τροφήν δαπάνη κάμπτει φρικτικῶς τὸν ὑπάλληλον καὶ τὸν κρατεῖ διαρκῶς εἰλωτα καὶ Σίσυφον, μὴ δυνάμενον νὰ εὕρῃ, ἔστω καὶ ὀλιγόλαστον, διάλειμμα ἀνέσεως.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ εὐτυχία εἶναι τι σχετικόν, εἶναι δὲ τις δυστυχὴς ὅσονδήποτε εὐτυχὴς καὶ ἂν εἶναι, ὅταν συγκρίνῃ ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἀνώτερα κοινωνικὰ στρώματα, ὁ ὑπάλληλος μικρότατα δοκιμάζει τὰ ταπεινωτικὰ συναισθήματα ἐκ τῆς τοιαύτης συγκρίσεως, ὅταν βλέπῃ, ὅτι ὁ σύγχρονος πλοῦτος, ὁ δημιουργὸν τὴν ἀνεσιν ἀλλαχού, τὸν ἀφίνει ἐστερημένον καὶ τῆς μικροτέρας ἀνακουφίσεως. Ἡ κατανομή τοῦ ἐτησίου εισοδήματος τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας κατανέμεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἀφίνει τὸν ὑπάλληλον ἀμέτοχον τῶν εὐεργασιῶν του.

Ἄν δὲ εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις προσθήσῃ τις καὶ τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας, ὅφ' ὡς διατελεῖ σήμερον ὁ κόσμος τῶν ὑπαλλήλων, θέλει ἐξαχθῆ ἀσθρόμητος καὶ αὐτάκλητος ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον ἐτέθη ἐν ἀρχῇ :

Ἡ ὑπερτίμησις τοῦ μισθώματος εἶναι δικαία καὶ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἀνάλογος, ὅχι μόνον χάριν τοῦ ὑπαλλήλου, ὅχι μόνον χάριν τῆς εὐμερείας του, ἀλλὰ βαθύτερον ἀκόμη, χάριν αὐτῆς τῆς ἐργασίας, χάριν τοῦ ἀληθινοῦ συμφέροντος τῶν πατρῶντων αὐτῶν.

Θ. Κ. Μ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀνακινήθεντος ζητήματος περὶ τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀντιμισθίας τῶν ὑπαλλήλων, ἐλάβομεν ἐκ μέρους τοῦ ἀλληλοβοηθητικοῦ σωματείου «Ἐνωσις Ἐμποροῦπαλλήλων» τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν, ἣν καὶ εὐχαριστικῶς δημοσιεύομεν.

Κύριοι,

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ὁ ὑπάλληλος» δημοσιευθέν ἀρθρον, τὸ δημοσιευόμενον σήμερον ἐν τῷ λαοφίλῳ «Ἀπ' Ὀλῆ», ἐν ᾧ ὁ γλαφυρὸς καὶ τετραγῶδης κάλαμος τοῦ ἀξιοτίμου διαυθυνοῦ του ὑπεραμύνεται δι' ἀκαταμάχητων καὶ μισθῶν ἐννοίας ἀπικριτημάτων τῶν, ὡς μὴ ὄφρα, παρημελημένων συμφερόντων τοῦ ταπεινοῦ, πλὴν ἀπαραίτητου τούτου παραγόντος τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως, δὲν ἠδύνατο, ὡς εἶδος, ν' ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον καὶ τὴν κατ' ἡμᾶς «Ἐνωσιν», ἦτις, ἐργαζομένη, ὅση αὐτῇ δόναμις, πρὸς βελτίωσιν ἠθικὴν τε καὶ ὕλην τῆς θέσεως τοῦ ἐμποροῦπαλλήλου, μετὰ πολλῆς ὑπερηφανείας βλέπει τὸν σκοπὸν αὐτῆς ἀξιούμενον, αὐθορμήτως ὅλος, τοιαύτης δεξιᾶς συνηγορίας παρ' ἡμετέρου ὁμογενεῶς δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου, ἐμπνευσμένου ἀνεπιτηρητῶς ὑπ' ἀρχῶν εὐγενῶν, αἵτινες τῷ ἐξησφάλισαν ἡμέριστον τὴν ἀγάπην καὶ ἐπιτήρησιν τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας.

Διερμηνεῖς τῶν εὐγνωμόνων αἰσθημάτων τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς ὀλομελείας ἡμῶν, τολμῶμεν δ' εἰπεῖν, καὶ ὀλοκλήρου τοῦ ἐμποροῦπαλλήλικου κλάδου τῆς ἡμετέρας πόλεως, σπεύδομεν, κατὰ καθήκον, ν' ἀνευθύνωμεν ὑμῖν τὰς ἐπὶ τούτῳ ἐνθερμοτέρας ἡμῶν εὐχαριστίας, εὐχόμενοι διαπύρως, ὅπως ἡ ἐγκαρδία ὑμῶν ἐκκλησιᾶς εὐρῆ ἢ ἰσὺ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πρὸς αὐτὰς ἀποστεινέται, ἦτοι πρὸς τοὺς κυρίους πάτρωνας, ὧν ὀλίγοι, ὀλιγίστοι, δυστυχῶς, κατενόησαν μέχρι τοῦδε τὰς μεγάλας ἀληθείας, ὡς τόσον ἐντέχνως διατυποῖ τὸ ὡς εἴρηται ἀρθρον καὶ ἀπαξιοθεῖ ν' ἀποβλέψωσιν εἰς τὸ προκαείμενον ζήτημα, ὅπερ κατήνησεν ἤδη φλέγον, μετὰ τῆς ἀκαιτουμένης ἀντικειμενικότητος, καὶ νὰ ἐκτιμῆσωσι προσσημόντως τὰς παρεχόμενας αὐτοῖς ὑπηρεσίας.

Μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν θὰ καύσητε καὶ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ παρεχῆτε τὴν πολυτίμον ὑμῶν ὑποστήριξιν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔργον, διατελοῦμεν μετ' ἐπανειλημμένων εὐχαριστιῶν καὶ πλειοστῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 11 Μαρτίου 1917.

Ὁ πρόεδρος Ὁ γεν. γραμματεὺς καὶ ἄ. κ.
Γ. Κ. ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ Π. ΣΥΡΓΙΑΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Τελευταία όλων έσηκώθηκε να φύγει η κυρά 'Αγνή, η καλή και άκουρατος γαιτόνισσα, η οποία, καθ' όλην την μακράν ασθένειαν του μακαρίτου, δούμιου όλωνλήρους μήνας, δέν είχε λείψει ούτε μίαν από τή σπιτι της. 'Η 'Ανδρονίκη την συνώδευσα, κλαίονσα άπερηγόρητα.

— Φθάνουν πλέον τά κλάμματα, παιδί μου! τής ειπε. Γιατί δέν θέλεις να έλθης και σὺ απόψε να πλαγιάσῃς μαζί μας, να πῆς δυό λόγια και να ξεκαθάσῃς;

— 'Όχι, κυρά 'Αγνή μου! σέ παρακαλώ, μή έπιμένῃς. 'Αφισέ με καλύτερα να μείνω έδῶ. Δέν θά κλάψω πλέον. Θά φάγω τὸ φαγητόν, τὸ ὁποῖον μου έστειλες, και θά πλαγιάσω άμέσως.

'Ητο πλέον βρόδου, σκοτεινά.

'Η 'Ανδρονίκη άπεσούρη εἰς τὸ μικρὸν ισόγειον δωμάτιον τής αὐλῆς και έκλεισε τὰ παραπετάσματα 'Ανεμέτρα τήν δυστυχίαν, ποῦ τήν έπληττε με τὸν θάνατον τοῦ άνδρός της.

'Ο καυμένος ὁ Μανωλάκης!... Τί χρυσή καρδιά, τί καλὸς σύζυγος, τί άφασσιωμένος πατέρας! 'Εθυσιάζετο διά τήν οικογένειάν του. Πετέ του δέν παρεπονέθη, ὅτι κουράζεσαι.

'Εν τούτοις, και η ἰδική του ὕγεια οὐδέποτε ἦτο άριστη. Πάντοτε φιλάσθενος, με τὸν χρόνιον έκείνον πόνον εἰς τὸ άριστερόν πλευρόν, ὁ ὁποῖος και τὸν έστειλεν ἐπὶ τέλους τὸσον πρόωρα εἰς τὸν τάφον...

Και τώρα, έμνε μόνη, ὀλομόναχη εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς ὑποστήριξιν, χωρὶς κἀνενα προστάτην, με δύο μικρὰ παιδιὰ, με ὅλας τὰς οικονομίας ἐξητλημέναις και με μικρὰ τινα χρῆσι εἰδῶ κ' έκει. Πῶς θ' αντιμετώπιζε τὸν φοβερόν Γολγοθᾶν, ὁ ὁποῖος ὕψωνετο, τραχὺς και άγριος, ἐνώπιόν της!

Βυθισμένη εἰς τὰς θλιβεράς σκέψεις της, η 'Ανδρονίκη ἤκουσεν αἰφνης ἑλαφρὸν κτύπημα ἀπ' ἔξω εἰς τὸ παράθυρόν της, έκει ἄκριθῶς, ὅπου συνείθιζε να κτυπᾷ ἄλλοτε ὁ σύζυγός της, ὅταν ἐπιστρέφεν ἀπὸ τήν εργασίαν τοῦ.

Θά ἦτο, φαίνεται, πάλιν η κυρά 'Αγνή, η καλή της γαιτόνισσα, η ὁποία ἐπανήρχετο, διά να τής φέρῃ κἀτι τι ἢ και διά να τήν πάρῃ ὅπως ὅπως να πλαγιάσῃ εἰς τὸ σπιτι της.

— 'Εοῦ εἶσαι, κυρά 'Αγνή; ειπε και ἔτρεξε να τήν άνοιξῃ.

Μόλις ὅμως ἤνοιξε τήν θύραν, μία κραυγή φρίκης και άποτροπιάσεως διέφυγε τὸν λάθυγγά της.

'Η μητέρα της!

'Η άραρωτῆ καὶ ἀθλία μητέρα της, η ὠραία και ἑλκυστικὴ ἐκείνη γυνή, η ὁποία ἐπροτίμησεν, ἀντὶ τής οικογενειακῆς σὺδαιμονίας και τιμῆς, τὸν άχρειον και κολασμένον δρόμον τής διαφθοράς και τοῦ κοινωνικοῦ σκανδάλου, η ὁποία ἐξῆδρισε τὸ τιμημένον ὄνομα τοῦ συζύγου της.

'Ω! η 'Ανδρονίκη δέν θά ἐλημόνει ποτέ τήν ὑπέροχον ἐν τῇ φρικαλεότητι της ἐκείνην σκηνήν, ὅτε ὁ πατήρ της, ἐκπνέων, ἐκάλεσεν αὐτήν πλησίον του και, με χεῖλη φλέγοντα και τρίζουσαν φωνήν, τήν ἔβαλε να ἐπαναλάβῃ μαζί του, διά τελευταίαν φοράν, τήν καταδικήν και τὸ ἀνάθεμα τής ἀναξίας ἐκείνης συζύγου και μητρός, και τήν ἐξώρκεισε να τήν περιφρονῇ ἀφ' ὅρου ζωῆς και να τήν καταράται...

'Η 'Ανδρονίκη ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένη, ἐνθ' ἐκείνη ἐκλεισε μετὰ προφυλάξεως τήν θύραν και ἔκαμε δύο βήματα ἐντὸς τής αὐλῆς.

— Σιωπή! ειπε, δέν πρέπει να μᾶς άκούσῃ κἀτις. Ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ σου;

— Δέν εἶν' ἔδῶ! τής ειπε. Τί τὰ θέλεις;

Και ἐπρόταξε τὸ ἀνάστημά της ὡς φραγμὸν ἀδιάβατον ἐνώπιον ἐκείνης, η ὁποία τήν άγέννησεν.

'Η μήτηρ της ἐνόησε τὸ κίνημά της και, μολον- ὅτι ὠχρά, ἐπροσπάθησε να κρατήσῃ τήν άταραξίαν της.

— 'Ανδρονίκη! ειπε. Σκέψου τήν θέσιν σου και μή γίνεσαι ἀνόνη.

Τήν θέσιν της!... 'Αλλά τήν θέσιν της τήν ἤξευρε πολὺ καλά! δέν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὤρκειλε να τήν σκεφθῇ.

'Η ειπε σκεπητῆ ἐπὶ τινος στιγμᾶς, με τήν κεφαλήν κεκλιμένην κάτω. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀνήγειρεν ὑπερήφανον τὸ μέτωπόν της, ἐνθ' οἱ ὀφθαλμοὶ της

ἀνέδιδον τήν ἠρωϊκὴν ἐκείνην λάμψιν τοῦ θάρρους και τής αὐτοθυσίας, χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν μεγάλων γυναικείων ψυχῶν.

— Και δι' αὐτὸ και μόνον ἔλαβες τὸν κόπον και ἦλθες ἔδῶ; ἠρώτησε τήν μητέρα της.

— Και δι' αὐτὸ και διά κἀτι ἄλλο, ειπεν ἐκείνη. 'Αλλά δέν εἶναι τόπος ἔδῶ, διά να συνομιλήσωμεν. Πάμε μέσα.

— 'Εστο! ειπεν η 'Ανδρονίκη. Πάμε μέσα, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Θά ἔχω τήν ὑπομονήν να σε άκούσω.

— Τί ψυχρὰ ποῦ εἶναι ἔδῶ!... ειπεν η μήτηρ της, μόλις εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιον και ἔρριψεν ἐν βλέμμα γύρω. Δέν φοβεῖσαι να μή κρυώσῃς;

— Εἶμαι μαθημένη εἰς τήν σκληραγωγίαν, ειπεν η 'Ανδρονίκη. 'Ο Μανωλάκης δέν ἦτο πλούσιος.

— 'Αποτέλεσμα και τοῦτο τοῦ παίσματός σου!... ειπεν ἐκείνη.

— Σοῦ ἀπαγορεύω να κἀμνης λόγον περὶ τοῦ- του! ἀνέκραξεν η 'Ανδρονίκη μετ' ἀγανακτήσεως. Ξεῦρε, ὅτι ἤμην πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν άνδρα μου και ὅτι θά τὸν κλαίω ἐνόσω ζω... 'Ητο τίμιος άνθρωπος, ὅπως ἦτο τίμιος και ὁ πατήρ μου.

'Η μήτηρ της ἐγέλασεν.

— 'Αν σὰς άκούσῃ κἀνεὶς, ἐσένα και τὸν πατέρα σου, ειπε, να ὀμιλῆτε περὶ τιμῆς, θά ἐνόμιζεν, ὅτι σεῖς οἱ δύο μόνον εἰς τὸν κόσμον ἔχετε χονδρικῶς και κατ' ἀποκοπήν τὸ προνόμιον τής τιμιότητος και τής χρηστοτηθίας. 'Ενῶ, ἀπλούστατα, εἰσθε ἐγωῖστοι και περιορισμένης ἀντιλήψεως ἄνθρωποι.

'Η πρὸς ἐμὲ ἀντιπάθειά σας και η συστηματικὴ ἀντιπολίτευσις σὰς ἔφερε μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε να θυσιάσῃτε και αὐτὰ τὰ ζωτικώτερα σας συμφέροντα, διά να ἐκθέσῃτε δῆθεν ἐμένα. 'Εστο! ἦτο δικαίωμά σας και τὸ ἐκάματα. 'Αλλά σεῖς τί ὠφελήθητε ἀπὸ ὅλην αὐτήν τήν ιστορίαν; Θά μου εἰπῆς, βέβαια, ὅτι ἐπερισεύσατε τήν ὑπόληψίν σας, τήν τιμὴν τοῦ ὀνόματός σας και τὰ λοιπά. Μάθε ὅμως και σὺ, ὅτι η ὑπόληψις τοῦ πατρός σου ἠδύνατο και ἔπρεπε να θεωρηθῇ ὑποπτος και ἐπισφαλῆς ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπέμεινε, διά να με νυμφευθῇ.

Μὴ τρομάξῃς! ὁ ἄνθρωπος, με τὸν ὁποῖον τώρα συζῶ, με ἀγαποῦσε πρὶν με νυμφευθῇ ὁ πατέρας σου. Και ὁ πατέρας σου τὸ ἤξευρεν. 'Εκείνο, τὸ ὁποῖον δέν ἤξευρεν, ἴσως, εἶναι, ὅτι τὸν ἀγαποῦσα κ' ἐγώ. 'Αλλά και τοῦτο τὸ εἶχε μάθει ἐγκαίρως, διότι ἐφρόντισα να τοῦ τὸ εἰπῶ μόνη μου. Δέν ἔδωκε καμμίαν σημασίαν: 'Όχι μόνον θά σε κάμω να τὸν λησμονήσῃς, ποῦ ειπεν, ἀλλά και θά σε φέρω εἰς θέσιν να με χρεωστῆς χάριτας δι' αὐτό. 'Αλλά ποῖα μέσα μετεχειρίσθη; Τὰ ἔβλεπες και μόνη σου, διότι δέν ἦσο μαρὸ παιδί: βαναυσότητα, δεσποτισμὸν, κακομεταχειρίσιν, ζηλοτυπίαν τοῦ κακοθησετέρου εἴθευς, ἔως ὅτου με ἐξηγρίασε και μ' ἔφερεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον... Δέν μου λές: διά τοίους λόγους ὑπανδρεύεται μία κόρη;

— 'Απλούστατα: διά να ὑποστῇ τήν τύχην της, και ὄχι, διά να τήν δοκιμάσῃ. Δέν ἔπρεπε με κἀνενα τρόπον να πάρῃς τὸν πατέρα μου, ἀφοῦ ἀγαποῦσες ἄλλον! Ψεύδεσαι, ὅταν λέγῃς, ὅτι σε ἐβίασαν να τὸν πάρῃς. Ποτέ δέν ἐκδιάζεται μία κόρη να πάρῃ ἕναν άνδρα, ὅταν δέν τὸν θέλῃ, και μάλιστα, ὅταν ἀγαπᾷ ἄλλον. 'Αλλά τὸ ἔκαμες ἀπὸ σκοποῦ, διά να μή χάσῃς τήν εὐκαιρίαν, διότι ἐκείνος ὁ ἄλλος μᾶλλον σ' ἐβίασε να τὸν πάρῃς, ἀφοῦ αὐτὸς δέν εἶχε σκοπὸν να σε στεφανωθῇ.

— 'Όχι! θά μ' ἐστεφανώνετο. 'Η μητέρα του ἦτο τότε τὸ μόνον ἐμπόδιον. Και ἀπόδειξις, ὅτι θά μ' ἐστεφανώνετο κατόπιν, ἐάν δέν εἶχα ἐσὰς τοὺς δύο, πατέρα και κόρην, να με κατηγορῆτε δεξιῶ και ἀριστερῶ, και να διαδίδετε τὰ αἰσχιστά, ἐναντίον μου. Βλέπεις ὅμως πῶς τιμωρεῖ ὁ Θεὸς τὰ κακὰ και ἄδικοα παιδιὰ!... Διότι, και λάβε το καλῶς ὑπ' ὄψιν τοῦτο, διότι εἶσαι και σὺ μητέρα, διότι, λέγω, ἐάν εἶχες, ὡς παραδεχθῶμεν, τὸ δικαίωμα να ταχθῆς με τὸ μέρος τοῦ πατρός σου, δέν εἶχες καθόλου δικαίον να καταδικάζῃς τήν μητέρα σου και να τήν κακολογῆς.

— Δέν ἀναγνωρίζω μητέρα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκείνη, η ὁποία ἔφερε δι' ἐμὲ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἔπαυσε να τηρῆ τὰ καθήκοντά της. 'Εάν ἐγὼ εἰδείχθην ἄδικος πρὸς ἐσέ, σὺ ὅμως πρώτη με ἠδίκησες. Ναί! εἶμαι κ' ἐγὼ σήμερον μητέρα και θά διδάξω εἰς τήν κόρην μου, ὅτι, ἐάν δια τὸν άνδρα ὁ γάμος εἶναι μία φυσικὴ ὑποχρέωσις, διά τήν γυναικα εἶναι ὁ ζωτικώτερος προορισμός. Γυναικα, η ὁποία θέλει να διασκεδάσῃ, να ἀπολαύσῃ και να χαρῆ, δέν εἶχει θέσιν ἐν τῷ γάμῳ! 'Ημπορεῖ να γίνῃ παλλακίς, ἐρωμένη, ὅτι δῆποτε ἄλλο, ὄχι ὅμως και σύζυγος, ὄχι ὅμως και μητέρα. Θά διδάξω εἰς τήν κόρην μου, ὅτι, ἐάν ὁ άνήρ δικαιοῦ.

ται πολλάκις να λέγῃ, ὅτι ἔχει σύζυγον κακὴν, ἀπὸ τήν γυναικα ὅμως ἀποκλείεται τὸ δικαίωμα να παραπονητῇ, ὅτι ἔπεσεν εἰς χεῖρας κακοῦ συζύγου. 'Ηθελε και τὸν ἀφισε κακόν, ἢ, μᾶλλον, δέν ἠθέλησε να τὸν κάμῃ καλόν. 'Επιτρέπεται εἰς μίαν οἰκογένειαν ἕνας κακὸς ἀδελφός, ἕνας κακὸς υἱός, ἕνας κακὸς πατήρ ἀκόμη, ἀλλά δέν ἐπιτρέπεται να ὑπάρχῃ κακὸς σύζυγος, διότι ἀπὸ τήν γυναικα του ἐξαρτᾶται η μεταβολὴ του. Θά διδάξω, τέλος, εἰς τήν κόρην μου, ὅτι η ἐγκαρτέρησις και ἡ ὑποταγὴ πρέπει να εἶναι τὰ μόνα ἐφόδια, με τὰ ὁποία κάθε γυνὴ ὀφείλει να εἰσέρχεται εἰς τὸν γάμον, και ὅτι μία μόνη βλέψις και μία φιλετιμία τής ἐπιτρέπεται: ν' ἀποκτήσῃ ἐντὸς τής οικογενείας της λάτρευσι και θαυμαστάς, και ὄχι εἰς τὸν ἔξω κόσμον...

'Η 'Ανδρονίκη διεκόπη πρὸς στιγμὴν ἔπειτα ἐξηκολούθησε:

— Δέν με τρομάζει η ζωὴ! Θά ἐργασθῶ, θά κοπιᾶσω, θ' ἀγρυπνήσω, θά γηράσω πρόωρα και θ' ἀναθρέψω τὰ παιδιὰ μου. Αὐτὴ και μόνη η ὑποχρέωσις μεῦ μένει πλέον ἐπὶ τής γῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Θεὸς μ' ἐπήρσε τὸν άνδρα μου. Τὸ καθῆκόν μου ὡς συζύγου ἐτελείωσε τὸ καθῆκόν μου ὡς μητρός ἀρχίζει.

'Η μητέρα της εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Και θά τὰ μάθῃς και αὐτὰ να με καταρῶνται; ἠρώτησεν.

— 'Απ' ἐναντίας, ειπεν η 'Ανδρονίκη. Δέν θά τοῖς ἀναφέρω ποτέ διά σε, και κατὰ συνέπειαν δέν θά ξεύρουν ἐάν ὑπάρχῃς.

— Εἶναι η τελευταία σου λέξις αὐτῇ, 'Ανδρονίκη;

— Ναί! ειπε ξηρότατα ἐκείνη.

— Πολὺ καλά λοιπόν! 'Εγὼ πηγαινῶ...

— Πήγαινε! ειπε και πάλιν η 'Ανδρονίκη.

Και τήν ἀφήκε να φύγῃ μόνη της, χωρὶς να τήν συνοδεύσῃ, χωρὶς να τής εἰπῇ ἄλλην λέξιν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

*Θεά, χωρὶς πομπᾶς και μεγαλείου,
ὄσο μεγάλη, ὅσο ταπεινὴ,
ἔχεις ἀπλὴ και μόνη σου θεησκία
να εἰσῆς ἐκείνον, ποῦ πονεῖ.*

*'Όπου η δυστυχία σε φωνάζει,
ἔχεις και μίαν δική σου ἐκκλησιά,
ποῦ με τ' ἀγνό σου ὄνομα σταλάζει
σταῖς φλογισμέναις ταῖς ψυχαῖς δροσιά.*

*Κ' εἶσαι γιὰ ὅλους μιά, ἐλεημοσύνη,
εἰς ὅλοκαίρη, εἶτε χριστιανό,
ποτέ τὸ ὄνομά σου δέν ἀφίνει
με χεῖρι ἀπλωμένο κ' ἄδειανό.*

*'Εσὸ σκεπάζεις τοῦ γυμνοῦ τήν πλάτη,
ἔσθ' μ' ἀγάπη τὸν φτωχὸ φιλεῖς,
στρώσεις ζεστὸ στὸν ἄρρωστο κρεβάτι
και τὰ παιδιὰ τὰ ἔρημα φιλεῖς.*

*'Εσὸ ραβδί στὸν γέροντα δαναΐσεις,
σ' ἐκείνον, ποῦ πινεῖ, φέρνεις ψωμί,
τοῦ ὄρφανοῦ τὸ δάκρυα σφουγγίζεις
και σώζεις τής παρθένου τήν τιμὴ.*

*Τὸ ἐγκλημα, ὁ φθόνος, η κακία,
ἀμέτρητα σε πολεμοῦν κανά,
μ' ἅμα φανῆς παρθενικὴ, ἄγία,
κάθε ἐχθρὸ ἢ ὄφις σου νικᾷ.*

*Κόρη δειλὴ μ' ὀλόξανθο κεφάλι,
μοιάζεις γλυκία τής ἀνοιξῆς αὐγῇ,
π' ἅμα στήν ἄκρη τ' οὐρανοῦ προβάλλῃ,
χαρὰ και φῶς σκορπίζεται στή γῆ.*

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

⚭ 'Ηρώτησα τήν κόριν: — Εἶσαι ῥόδον ἢ γαζία, ὥστε ἐκ τής ὀσμῆς σου να μεθυσθῶ; Και ἐκείνη μοὶ ειπεν: — Οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο, ἀλλ' ἔτυχε να συναναστραφῶ μετ' αὐτῶν.

⚭ 'Η σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι να κυριαρχῇ τής γλώσσης του.

⚭ 'Η γυνὴ, διά να καταστήσῃ τοὺς ἄλλους εἰτευχεῖς, δέον να ἦ ἐνάρετος ἄλλα, διά να καταστῇ ἡ ἰδία εὐδαίμων, πρέπει να εἶναι ὠραία.

Ο ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΥΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ ΤΟΥ

(συνέχεια από σελ. 276)

Η Μικροβιολογία μᾶς διδάσκει, ὅτι τὰ μικρόβια ἀνήκουν εἴτε εἰς τὸ βασίλειον τῶν ζώων (ὅπως π. χ. ἡ ἀμοιβάς τῆς δυνστερίας, τὰ μικρόβια τοῦ ἐλώδους πυρετοῦ, τῆς γόσσου τοῦ ὕπνου καὶ οὕτω καθέξης), εἴτε εἰς τὸ βασίλειον τῶν φυτῶν (ὅπως τὸ μικρόβιον τῆς ἀκτινομυκώσεως), εἴτε καὶ εἰς τὸ μεταίχμιον αὐτῶν, ὁπότε καὶ παρουσιάζουν ἰδιότητας φυτῶν καὶ ζώων συγχρόνως. Εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν κατηγορίαν ἀνήκουν τὰ περισσότερα καὶ σπουδαιότερα τῶν μικροβίων, π. χ. τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, τῆς φθίσεως, τῆς πνευμονίας, τῆς διφθερίτιδος, τῆς γρίπης κτλ.

Εἰς ποίαν ἀπὸ τῶν τρεῖς αὐτῶν τάξεων ἀνήκει τὸ μικρόβιον τοῦ ἐξανθηματικοῦ; Ἄν καὶ μᾶς εἶναι ἀγνωστον ἀκόμη, ἐν οὗτοις ἀπὸ τὸν τρόπον, ποῦ μεταδίδεται, καὶ ἀπὸ τὴν βιολογίαν του ἐν γένει, συμπεραίνομεν, ὅτι ὠρισμένως θὰ ἀνήκει εἰς τὸ ζωϊκὸν βασίλειον. — Τελευταῖον ὁ Wilder εἰς τὸ Σικάγον καὶ ὁ Rabinovitch εἰς τὴν Ρωσίαν διατηνοῦνται, ὅτι τὸ ἀνεκάλυψαν. Λέγομεν διατηνοῦνται, διότι αἱ παρατηρήσεις των δὲν ἔχουν ἐπιβεβαιωθῆ καὶ ἀπὸ ἄλλους μικροβιολόγους καὶ πειραματιστάς. — Ἀντιθέτως δὲ πρὸς τὰ περισσότερα μικρόβια, ποῦ ζοῦν ἐλεύθερα ἔξω εἰς τὴν φύσιν, μολύνοντα, ὅταν τύχουν εὐνοϊκὰ περιστάσεις, τὸν ἀνθρώπον, τὸ μικρόβιον τοῦ ἐξανθηματικοῦ ζῆ καὶ ἀνάπτυσσεται εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλήνα τῆς ψείρας, χωρὶς μελαταῦτα νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν κᾶμμίαν διαταραχὴν. Εἰς τὸν ἀνθρώπον περνᾷ ἀπὸ σύμπτωσιν κακῆν. Καὶ ὅσον τραγικὸν καὶ καταστρεπτικὸν καὶ ἂν εἶναι τὸ πέρασμα τοῦ αὐτοῦ, πάλιν ὅμως ὁ ἀνθρώπινος ὄργανισμὸς δὲν παρουσιάζει ἕδαφος εὐνοϊκὸν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν του. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ μικρόβιον τοῦ ἐξανθηματικοῦ ἐκφυλίζεται ὀλέθριον δι' ἑκείνου, ποῦ τὸ φέρει, εἶναι ἀκίνητον διὰ τοῦς ἄλλους καὶ, διὰ τὴν γίνῃ ἱκανὸν καὶ πάλιν διὰ νέαν μόλυνσιν, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ προσφιλὲς του ἐνδιαίτημα, τὴν ψείραν, διὰ νὰ ἀναζωογονηθῇ καὶ νὰ ἀνεγλήσῃ νέα στοιχεῖα δρασσεως. Τοῦτο συμβαίνει, ἂν ὁ πάσχων ἐξανθηματικὸν ἔχη ψείρας· αὐταὶ ἐκμυζοῦν τὸ αἷμα του καὶ μαζὶ τὸ ἐντὸς του κυκλοφοροῦν μικρόβιον, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται τοιουτοτρόπως εἰς τὸν ἐντερικὸν των σωλήνα καὶ ἐκεῖ καλλιιεργεῖται.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω προκύπτει τὸ συμπέρασμα, ὅτι καθε ἐξανθηματικὸς προϋποθέτει τὴν μεσολάβησιν ψείρας· ὅπου αὐτὴ λείπει, ἐκεῖ εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐξανθηματικοῦ. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μετὰ τὰς ἄλλας παρασιτικὰς νόσους, π. χ. τὴν ἐλώδη πυρετὸν καὶ τὸν κίτρινον, οἱ ὁποῖοι μεταδίδονται διὰ τῶν κωνώπων, τὴν νόσον τοῦ ὕπνου, ἢ ὅποια μεταδίδεται διὰ τῶν ψύλλων καὶ οὕτω καθέξης.

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ μέσα νὰ καταπολεμήσωμεν αὐτὸ τοῦτο τὸ μικρόβιον, νὰ στραφῶμεν ἐναντίον ἐκείνου, ποῦ μᾶς τὸ φέρει, καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ μελετήσωμεν τὴν ψείραν, ὅσον ἀνιάρᾳ καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐργασία αὐτή.

Ἡ ψείρα ἔχει κεφαλὴν ἀγροειδῆ καὶ πόδας εἰς τρεῖς ζεύγη. Ἡ κεφαλὴ φέρει σιαγόνας, μετὰ τὰς ὁποίας δαγκάνει τὸ δέρμα, καὶ ἔμβολον ὡς στόμα, τὸ ὁποῖον βυθίζει εἰς τὴν πληγὴν καὶ ροφᾷ τὸ αἷμα. Τὸ ζωῦσιον τοῦτο διαιρεῖται εἰς δύο οἰογενεῖας: εἰς τὰ ρισινοειδῆ, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὰ ζῶα, καὶ εἰς τὰ τυλώδη, τὰ ὁποῖα ἀπαντοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὰ τυλωτάτα ταῦτα, τὰ ὁποῖα διαιροῦνται εἰς τρεῖς εἴδη: εἰς τὰς ψείρας τῆς κεφαλῆς, εἰς τὰς ψείρας τοῦ σώματος καὶ εἰς τὰς ψείρας τῆς ἡβης.

Ἡ ψείρα τῆς κεφαλῆς εἶναι στακτόχροος καὶ ἔχει μῆκος 1—2 χιλιοστούμετρα. Γεννᾷ πολυάριθμα ἀβγά, τὰς κόνιδας, 2500 κατὰ μῆνᾳ, τὰ ὁποῖα πρὸς ἐκφᾶσιν χρειάζονται 3—4 ἡμέρας, καὶ προσκολλῶνται εἰς τὰς τρίχας. Ἐρχεται ἔξωθεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πολλαπλασιάζεται ταχέως, ὅταν εὐρητὸ κατὰλληλον ἕδαφος, δηλαδὴ ἀκαθαρσίαν, κακὴν διατροφήν καὶ μεγάλην ἀδυναμίαν, ὅπως εἰς τοὺς φθισικὸς καὶ τοὺς ἀναρρωθύνοντας ἀπὸ βαρείας νόσου.

Τὸ δῆγμα τῆς ψείρας προκαλεῖ ἄρεθισμὸν, κνησμὸν καὶ διὰ τοῦ χρόνου ἐξανθηματικὰ ἐκζεματώδεις, τὸ ὁποῖον εἰς λυμφατικὰ ἄτομα καταλήγει εἰς ἐμπυμμένην φλυκταινίαν. Ἐντεῦθεν πηγάζουν αἱ δυσώδεις ἐμπυήσεις τοῦ δέρματος, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς φώλια τῶν ζωῦσιων καὶ καλύπτονται ἀπὸ ἐπιπαγον τῆς ἀποξηρουμένης φλυκταινίης.

Ὁ βαρὼνος von Essen, πρεσβευτῆς τῆς Σουηδίας ἐν Βερολίνω.

Ἡ ψείρα τοῦ σώματος ἴσως πρέπει νὰ ὀνομάσθῃ ψείρα τῶν ἐνδυμάτων, διότι ἐκεῖ πρὸ πάντων κατασινηθῶναι. Εἶναι μεγαλειτέρα τῆς προηγουμένης, τὰ δὲ αὐτὰ τῆς τὰ ἀναποθέτει εἰς τὰ ἐσώρουχα ὡς μελανοπὰς κοκκίδας. Προτιμώμενα μέρος εἶναι ἡ ράχις, ἡ κοιλία, ἡ ὄσφρις καὶ τὸ στήθος. Τὸ δῆγμα προκαλεῖ κνησμὸν καὶ σχηματίζει ἐνίοτε φουσαλίδια, ἢ ὅποια διὰ τοῦ χρόνου καταλήγει εἰς ἐκζεμα.

Ἡ μετάδοσις γίνεται διὰ τῆς κλίνης, διὰ τῶν καθισμάτων καὶ διὰ τῶν ἐνδυμάτων, ἢ δὲ ἀνάπτει εἰς τῆς εἶναι ταχίστη, ἂν ἔλθουν οἱ ἐξῆς εὐνοϊκοὶ ὄροι: συσσώρευσις ἀνθρώπων, ἀκαθαρσία, πτωχεῖα καὶ γῆρας. Ὁ ἰατρὸς εἶναι παρὰ πάντα ἄλλον ἐκτεθειμένος εἰς τὴν φθειρίασιν αὐτήν, ἔνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ψείρα, ἢ ὅποια, πορὰ πᾶσαν ἄλλην, χρησιμεύει ὡς φορεὺς τοῦ ἐξανθηματικοῦ τύπου.

Ἡ ψείρα τῆς ἡβης διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὰς δύο προηγουμένων. Ἐχει χροῶμα φαιόλευκον καὶ πόδας ὡς εἶδος ἀρκάτης, οἱ ὁποῖοι βυθίζονται εἰς τὸ δέρμα καὶ δύσκολα ἀποσπῶνται. Ἐκ τῆς ἡβης ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ μεταδοθῇ εἰς τὴν μασχάλην, εἰς τὴν γενειάδα, ἀλλὰ ποτὲ εἰς τὸ κρανίον.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝΑΣΤ. ΜΙΣΙΡΑΓΛΟΥΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Ἐσπερινοὶ θάνατοι περνοῦν σιγαλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ σας φάλλα, ὦ μενεξέδες, ποῦ μιὰ πανάρχαια νεκρικὴ λήκηθος σὰς κρατεῖ στὰ δακρυσμένα της σπλάγγχνα· χλωμὲς ἀγάπες ξεψυχῶν μέσα στὴ μυρωδιὰ σας· ἡ κᾶμαρα γεμίζει ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῶν θλιμμένων οὐρανῶν. Ἡ ἀφροδίσα ἀναπνοή σας ζῆ τώρα μονάχη μέσα στὴ σκιά, ποῦ ἡ ψυχὴ μου ἐτοιμάζεται νὰ πεθάνῃ. Στὸ θλιβερὸ δειλινὸ, μέσα στὸ ξεψύχισμα τῶν εὐτυχῶν, μιλάτέ μου, μενεξέδες μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν δροσιὰ μιὰς βαρκικῆς νύχτας, μιλάτέ μου ἀκόμη γιὰ τὸ μακρονὸ περιβόλι.

Κάτω ἀπ' τὴ διαμαντένια βροχὴ τῶν κλαυθμηρῶν συντριβανῶν οἱ λευκοὶ κρῖνοι ἔλεγαν λυπητερὰ ὅταν τὰ ἐφήμερα χιονολούλουδα ἐκείνο τὸ βράδυ, τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα ἐχλώμιαζαν ὅταν τὰ μάγουλα τῶν λυπημένων παρθένων καὶ οἱ μαῦροι μισσοὶ ἀγκάλιαζαν φοβισμένοι τὰ κρητὰ κάλλη τῶν μαρμαρένιων Ναϊάδων. Μόνον ἡ ἀφροδίσα ἀναπνοή σας ἐξοῦσε μέσα στὴ βαρκικὴ νύχτα. Τὰ κλωνάρια σας ἦσαν βυθισμένα στὸ ἀνθογυάλι τῶν ἀφιλήτων κόλπων καὶ στὰ πέταλά σας ἐπάνω ἐστάλαζαν τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης. Μιλάτέ μου στὸ θλιβερὸ δειλινὸ, μιλάτέ μου, μυστικοὶ μενεξέδες, γιὰ τὸ μακρονὸ περιβόλι.

Μιλάτέ μου γιὰ τοὺς ὀραίους θανάτους. Τὸ λυκόφως ἐπεφετε κρῦο ἐπάνω στὰ λευκὰ καὶ στὰ ρόδινα καὶ στὰ μαῦρα φύλλα· ἡ σκιά ἀγκάλιαζε τῆς μαρμαρένιες θεῆς τοῦ κήπου καὶ τ' ἀκούμητα νερά τῶν θλιβερῶν συντριβανῶν· ἡ τελευταῖες εὐωδίες ἀνέβαιναν πρὸς τὰστρα, ἀκολουθώντας τὴ σιωπηλὴ λιτανεὶα τῶν ψυχῶν, ποῦ ταξιδεύουν κάθε νύχτα πρὸς τοὺς θρόνους τοῦ Γαλοῦζια. Ἐπέθαναν τάχα ὅλα τὰ λουλούδια; τὸ σκοτάδι τὰ ἐπνίξε τὰ ἄσπρα τ' ἀγάλματα; τὰ λάλα νερὰ τὰ ἐρροῦφηξε τάχα ἡ διψασμένη νύχτα;

Μιλάτέ μου, μενεξέδες, γιὰ τὴν δειλὴ ἀδελφὴ τῶν μαρμαρένιων Ναϊάδων, μιλάτέ μου γιὰ τὸν μικρὸν μαυροφορεμένον προσήτην τοῦ μακρονοῦ περιβολιοῦ. Ἦμουν ἐγὼ ὁ μαυροφορεμένος προσήτης τοῦ μακρονοῦ κήπου, ἐγὼ, ποῦ ζητῶ στὸ θλιβερὸ δειλινὸ, μετὰ τοὺς θρήνηους τοῦ Ὀρφέως, τὴ δειλὴ ἀδελφὴ τῶν μαρμαρένιων Ναϊάδων. Τὸ σκοτάδι ἐπνίξε στὰ κρῦα του βρόχια τῆς μεγάλης ξανθῆς πλεξοῦδας, ἡ νύχτα ἔπολεμοῦσε μετὰ τὸ κρημένο φῶς τῶν γαλάζιων ματιῶν καὶ ἡ σκιά, ἡ ἀδελφὴ τῶν μαζῶν κισσῶν, ἀγκάλιαζεν τὰ μέλη τὰ πλασμένα ἀπὸ τὴν ψίχα τῶν κρῖνων. Ἡ σιωπηλὴ λιτανεὶα τῶν ψυχῶν ἐπέρασε κοντὰ μας... Ἐπέθαναν τάχα ὅλα τὰ λουλούδια; ἡ νύχτα κατέπαι τῆς ξανθῆς πλεξοῦδας τῆς Βαρενίκης; Ἐνικήθηκε τάχα μέσα στὸ σκοτάδι τὸ γλαστὸ φῶς τῶν ὀραίων ματιῶν;

Μιλάτέ μου, μενεξέδες, στὸ θλιβερὸ δειλινὸ γιὰ τὰ σιγαλὰ λόγια, ποῦ ἐξεψύχησαν μέσα στὴν σκιά τοῦ μακρονοῦ περιβολιοῦ: «Ἄνοιξε τὰ κουρασμένα σου βλέφαρα ἀντίμου γιὰ τὰ δικά μου καὶ ἄς ἀπλωθῇ μπροστὰ στὴν ψυχὴν μου τὸ ἀκαξίδευτο πέλαγο τῶν ματιῶν σου. Ἡ ψυχὴ μου ἀνοίγει λευκὸ, ταξιδιάρικο πανάκι. ὦ! νὰ ταξιδέψω στὸ πέλαγος τῶν ματιῶν σου! ἡ χρυσογάλαζες μπουνάτσες φιλοῦνε μετὰ τὰ μελωδικὰ κυματάκια τὴν ἀνήσυχη κορίνα μου· ἡ ἀπάρθρατες εὐρες χαϊδεύουν τὰ μελαγχολικά μου ξάρτια· ἡ μαῦρες μπόρες παραφιλοῦνε πίσω ἀπὸ τὰ ματωμένα σύννεφα τὸ ἀδύνατο πανί μου. Ἄνοιξε τὰ κουρασμένα σου βλέφαρα ἀντίμου στὰ δικά μου. Ἡ ψυχὴ μου ἀπλόνει λευκὸ ταξιδιάρικο πανάκι...»

Μιλάτέ μου, μενεξέδες, στὸ θλιβερὸ δειλινὸ γιὰ τὰ σιγαλὰ λόγια, ποῦ ἐξεψύχησαν μέσα στὴ νύχτα τοῦ μακρονοῦ περιβολιοῦ: «ὦ! καλὲ μου! δώσέ μου τὰ χέρια σου μέσα στὰ δικά μου, ἔνωσε τὴν ἀναπνοὴν σου μετὰ τὴν δική μου καὶ μείνε αἰώνια ἀντικρῦ μου, ὅπως μένουν τ' ἀγαπημένα ταίρια τῶν ἀκινήτων δένδρων. Τὰ μάτια μου δὲν θὰ κλείσουν αὐτὴν τὴν νύχτα μπροστὰ στὰ δικά σου. Καί, ὅταν ὀλη σου ἡ ψυχὴ χυθῇ μέσα στὴ δική μου, τότε τὰ μεγάλα μου ματωμάδα θὰ πέσουν ὅταν σιδερένιες πύλες καὶ δὲν θ' ἀνοίξουν πλέον κᾶμμίαν ἀγῆν. Τὸ φίλημά σου ἂς μὴ σιωπήσῃ ποτὲ ἐπάνω στὰ χεῖλη μου, ὅπως τὸ μελέρισμα τῆς πηγῆς, ποῦ βρέχει τὰ πόδια μας, καὶ τὰ σώματά μας ἄς μείνουν ἀγκαλιασμένα ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐφήμερα ἄνθη, ὅπως τὰ αἰώνια ταίρια τῶν ἀκινήτων δένδρων...»

Μιλάτέ μου, μενεξέδες, μιλάτέ μου ἀκόμη γιὰ τὸ μακρονὸ περιβόλι. Ἐπέθαναν τάχα ὅλα τὰ λουλούδια; ἡ σκιά τὰ ἐπνίξαν τὰ μαρμαρένια ἀγάλματα; ἡ νύχτα τῆς ἐσβυσε τῆς χρυσεῆς πλεξοῦδας τῆς Βαρενίκης... Μιλάτέ μου, μενεξέδες, μιλάτέ μου ἀκόμη γιὰ τὸ ἀταξίδευτο πέλαγο τῶν γαλάζιων ματιῶν. Ἡ χρυσογάλαζες μπουνάτσες ἐχάθηκαν πίσω ἀπὸ τὴν θλιβερὴ πρῶμη; ἡ μαῦρες μπόρες τὸ ἐκατάπιαν τὸ λευκὸ ταξιδιάρικο πανάκι; ποιὲς ἀμμουδιῆς ἀφθαστὲς κνηγοῦν τὰ σκορπισμένα συντριμμια; Μιλάτέ μου, μενεξέδες, γιὰ τὴν βαρκικὴ νύχτα τοῦ μακρονοῦ περιβολιοῦ. Ἐπέθαναν ὅλα τὰ λουλούδια; ἡ σκιά τὰ ἐπνίξαν τὰ μαρμαρένια ἀγάλματα; τὰ κλαυθμηρὰ συντριβάνια ἐστέρησαν μέσα στὸ σκοτάδι;

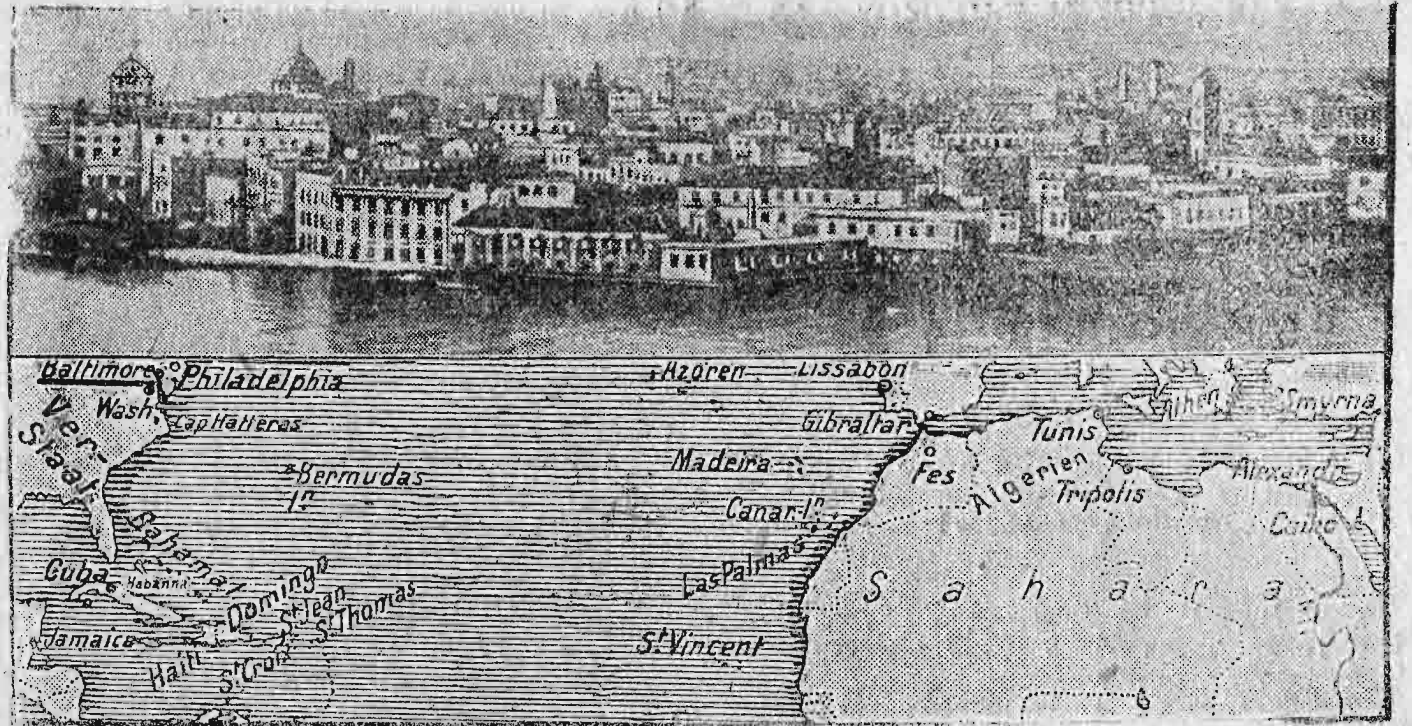
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΏΣΏΛΑ

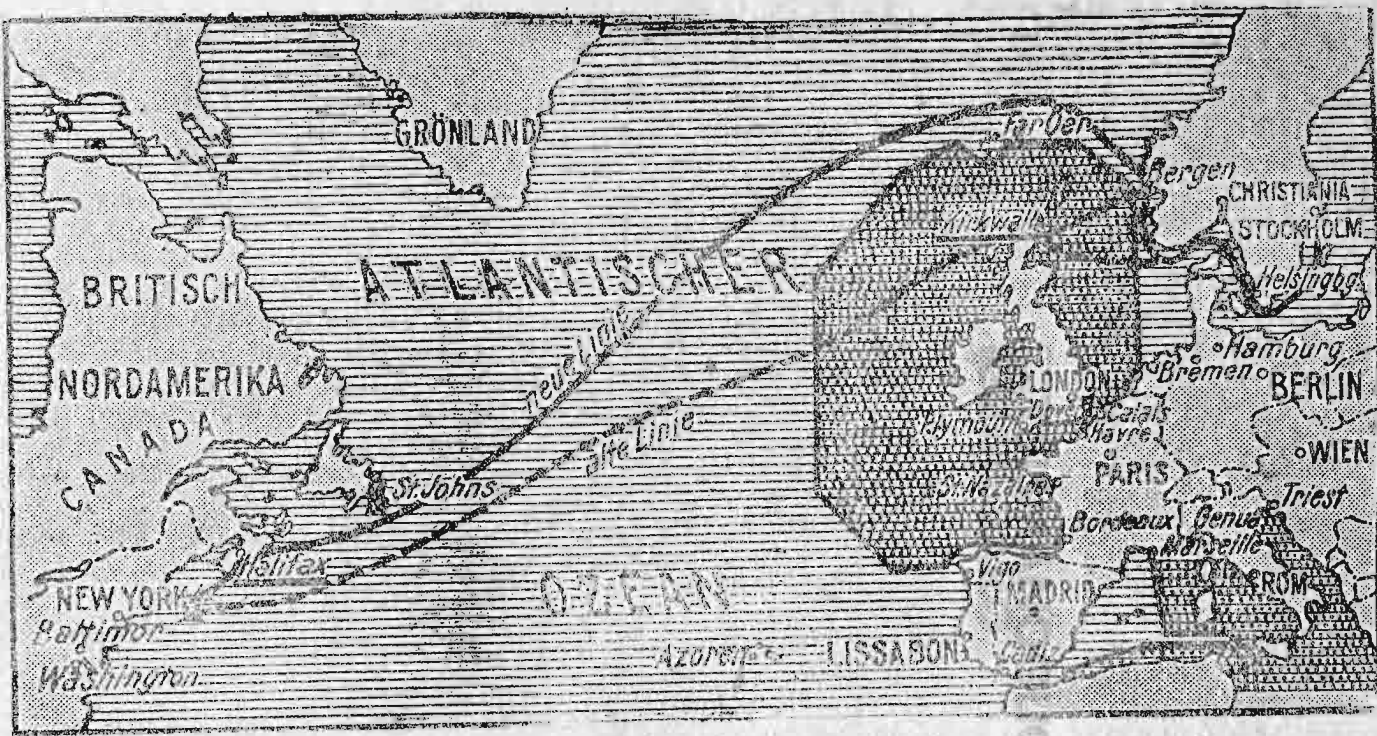
- Ὁ κ. Ν. Α. Λαορίδας, δικηγόρος, ἐνέγραψε:
- τὸν κ. Κωνσταντῖνον Γαλάνην (εἰς Πέραν),
- » » Ἐρρίκον Τζιουστινιάνην (» »),
- » » Γεώργιον Βαριάν (» »),
- » » Κωνστ. Ζαχόπουλον (» »).

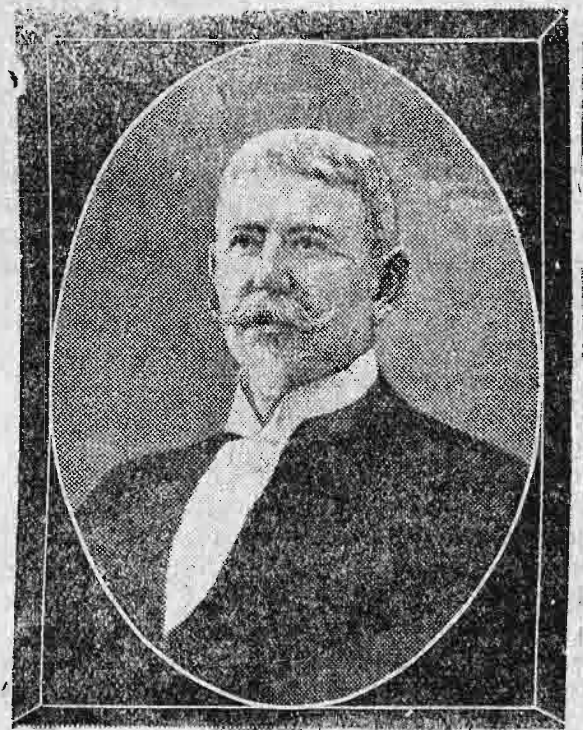
Ο διάδοχος της Δανίας Φρειδερίκος, επί τη ἐνηλικιώσει του.

Από την επανάστασιν της Κούβας. Χαβάνα, η πρωτεύουσα της νήσου.—Χάρτης της νήσου Κούβας.

Ο ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ δρόμος τῶν ἀμερικανικῶν ἀτμοπλοίων.

Ο ἀποθανὼν διόσημος δικηγόρος Λαμποροί.

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 277)

Ἡ δυστυχὴς αὐτὴ μήτηρ ἐξηγεῖτο εἰς ματαίᾳ προσπαθείᾳ, εἰργάζετο, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ ἐξαπολοσθῇ νὰ ἐλιπῆ, ἀλλὰ εἰς τὰ μάτια τοῦ Γουλιέλμου αἱ εἰκόνες ἦσαν μόνον χροῖματα καὶ εἰς τὰ αὐτιά του οἱ λόγοι ἦσαν μόνον θόρυβος. Ἐν τούτοις, τὸ παιδί αὐτὸ ἐμεγάλωνε καὶ ἀπέετα ὑπέροχον ὠραιότητα. Ἄν τὸ ἐβλεπέ τις διὰ μίαν στιγμὴν, θα ἐθαύμαζε τὴν γλυκείαν ἡρεμίαν του, ἀλλ' ἂν ἐξηκολούθει νὰ τὸ βλέπῃ, θα τοῦ προὔξεναι θλιβερὰν κατάπληξιν.

Ἄ! πῶς μοι αἰσθάνομαι ἐδῶ, εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, νὰ ὑποφέρῃ κἀνείς καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν θλίψιν του, διότι τὸ δισοκὲς μείδιμα τοῦ Γουλιέλμου ἐκαμνεν ὄλους νὰ λέγουν :

— Τὸ δυστυχισμένον ἡλίθιο !
Αἱ μητέρες δὲν γνωρίζουν τί εὐτυχία κρύπτεται εἰς τὰ δάκρυα τοῦ παιδιοῦ των. Ἐν δάκρυ, εἶναι εἰς πόθος, εἰς θλίψιν, εἰς φόβος. Ἐν τούτοις, αὐτὸ εἶναι ἡ ὑπαρξίς, τὴν ὁποίαν ἀρχίζει νὰ ἐννοῇ. Ἄλλοιμονοι ! ὁ Γουλιέλμος ἦτο εὐχαριστημένος δι' ὅλα. Ἐφαίνετο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν,

ὅτι ἀνοιμάτο μὲ τὰ μάτια ἀνοικτά. Δὲν ἐβράδιζε ταχύτερον, δὲν ἐπέστρεφε, δὲν ἀπέφευγε κἀνένα κίνδυνον, οὐδέποτε ἐστανοχωρεῖτο, οὐδέποτε ἠσθάνετο ἀνυπομονησίαν ἢ ὀργήν. Ἄν δὲν ἐγνωρίζε νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ λόγια, ποῦ τοῦ ἔλαγαν, ὑπήκουε, τοῦλάχιστον, εἰς τὸ χέρι, ποῦ τὸν ὠδήγει. Εἰς τὴν

ΘΛΙΜΜΕΝῆ ΑΝΟΙΞΙΣ

Μοῦπαν πῶς ἦλθ' ἡ ἀνοιξίς καὶ πῶς ἡ γῆ ἀνθίζει καὶ πῶς τὸ χελιδόνι μας πάλι ἐδῶ γυρίζει.
Μοῦπαν πῶς ἡ ἀμυγδαλιὰ εἶν' ἄσπρη σὰν νυφούλα καὶ πῶς τ' ἀγέρι τὴν αὐγὴν γλυκεῖα σκορπεῖ δροσοῦλα.
Μοῦπαν πῶς γύρω σὸ βουνὸ τ' ἀρνάκια σκορπισθῆκαν καὶ πῶς τὰ χιόν' ἀπ' τὰ βουνὰ ὀλότελα χαθῆκαν.
Μοῦπαν πῶς τώρα γελαστός ὁ ἥλιος πειὰ προβάλλει καὶ δειχνεὶ πειὸ καμαρωτὰ τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη.
Κ' ἐσήκωσα τὰ μάτια μου σὶ τὸν οὐρανόν, σὶ τὴ φύσιν, σὶ τὴν ἀνθισμένην ἄμυγδαλιὰν, σὶ τὸν ἥλιο καὶ σὶ τὴ δύσιν.
Μὰ σ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦρα γὼ κἀμμιὰ χαρὰς ἀχίδα. παντοῦ χεῖμῶνα, συμφορὰ καὶ ἀπελπισία εἶδα.
Τ' ἀηδόνι ἔσμα θλιβερὸ τραγουδεῖ γιὰ μένα, τ' ἀγέρι χάρδια σκόρπισε σὲ μένα παγωμένα.
Τὰ λούλουδα, ποῦ φύτρωσαν εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν ἄκρην, μοῦ φάνηκαν σὰν ψεύτικα καὶ ἡ δροσιὰ σὰν δάκρυ.
Τ' ἀρνάκια, ποῦ ταν σὸ βουνόν, σὰν θαμπερὰ σημάδια, τοῦ ἥλιου τὰ θερμὰ φιλιὰ νεκροῦ ἦταν χάρδια.
Τῆς ἀνοιξίς ἡ ὁμορφίε, χαρὰς οὐτε σταγόνα δὲ χύνουν σ' ἀμοιρῆ καρδιά, πῶχει βαρὺ χεῖμῶνα.

N....

φύσιν ταύτην, τὴν ἐστρημένην παντὸς φωτός, δὲν ἔμεναν, εἰμὴ ἐν καὶ μόνον ἐνοσιτικὴν : ἐγνωρίζε τὴν μητέρα του καὶ μάλιστα τὴν ἡγάπα.

Ἦσέσκετο νὰ στηρίζεται εἰς τὰ γόνατά της, ἐπὶ τοῦ ὤμου της, τὴν περιεπύσσετο. Ὅταν τὸ ἐκράτου ἐπὶ πολὺ μακρὰν της, μία ἀγωνία ἐξεδηλοῦτο εἰς τὴν ψυχὴν του. Ὅταν ὁμως τὸ ἐπαναδῆγουν εἰς τὴν μητέρα του, οὐδαμίαν χαρὰν ἐφανέρωνεν, ἔμενε μόνον ἡσυχον. Αὐτὴ ἡ τρυφερότης, ἡ ἐλαφρὰ ἀναλαμπὴ τῆς καρδίας τοῦ Γουλιέλμου, ἦτο ἡ ζωὴ τῆς Εὐας. Εἰς αὐτὴν τὴν νηπιώδη ἰδιότητα ἡ μητέρα εὗρισκε τὴν δύναμιν νὰ ἐλιπῆ, νὰ προσπαθῇ, νὰ περιμένῃ. Ἄν τοὺς λόγους της δὲν ἐνόει ὁ μικρὸς, τὰ φιλιὰ της ὁμως τὸ ἤπθάνετο ! ποσάκις δὲν ἐπῆρσεν εἰς τὰς χεῖράς της τὸ κεφάλαιον τοῦ παιδιοῦ της καὶ ἐφιλεῖ περιπαθῶς τὸ μέτωπόν του, ὡσὰν νὰ ἠλιπῆ, διὸ ἡ ἀγάπη της θὰ ἐθέρμαινε τὴν ψυχὴν ἐκείνην, τὴν σιωπηλὴν καὶ παγωμένην ! ποσάκις δὲν ἀνέμεναν ἐν θαύμα, σφιγγουσα τὸ παιδί της εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ θέτουσα τὴν ἡρεμὴν καρδίαν τοῦ Γουλιέλμου ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της, ἡ ὁποία ἐπαλλε τόσο σφοδρῶς !

Παλλάκις ἔμεναν ἀπεροφνημένη τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ. Γονατιστὴ ἐπάνω εἰς τὰ μάρμαρα τοῦ ναοῦ, ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, προσήνετο :

— Παναγία μου ! τὸ παιδί μου εἶναι ἄνηγον, καθὼς ἡ εἰκὼν τοῦ ἰδιοῦ σου, ποῦ κρατεῖς. Ζήτησε ἀπὸ τὸν υἱόν σου μίαν ψυχὴν διὰ τὸ παιδί μου !

Ἡ Εὐα : Μαγεδὶθ ἦλεε ὅλα τὰ πτωχὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Τὰ ἐδιδεν ἐνδύματα καὶ ψωμί, καὶ τὰ ἔλεγε :

— Παρακαλεῖτε διὰ τὸ παιδί μου ! (ἀκολουθεῖ)

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

31

(συνέχεια από σελ. 278)

Με το βλέμμα ήμισθολωμένον και άτονον, έστρεμμένον προς τα άχανές, με την χάνωσιν εις τα νεύρα, με την άπροθυμίαν εις την ψυχήν, άφινε τον πνευμά της να λιχνίζεται εις τας μελανός της σκέψεις.

Πόσον έμεινεν εις την θέσιν εκείνην; άγνωστον. Όταν ήγειρε την κεφαλήν, ή νύξ ειχε πλέον προχωρήσει.

Έσηκώθη. Έκλεισε το παράθυρον και διηθύνη προς την κλίνην της.

Έκει, ύπερθεν αυτής, επί του τοίχου, μία εικών του Έσταυρωμένου έμενεν άνηρημένη. Ητο ή εικών, την όποιαν έφερε μαζί με τα άλλα πράγματα από το πατρικό της σπίτι. Ητο ή εικών εκείνη, προς την όποιαν άπηθύνε τας προσευχάς της και όταν άκόμη ήτο πλουσία και όταν ή δυστυχία την περιέσφιξε με τούς λιπόσαρκούς της βραχιόνιας.

Πρός την εικόνα αυτήν του Έσταυρωμένου άπηθύνετο ή ψυχή της. Ειχεν ανάγκην της παρηγορίας Του, έζητει ν' άντλήση από τον Βασιλέα της θλίψεως το γλυκύ βάλσαμον της συμπαθείας, από τον άνεξίκακόν Άνθρωπον την έγκαρτέρησιν.

Ηνωσε τα χέρια της ικετευτικά. Τα γόνάτα της εκάμφθησαν και ούτω, με την στάσιν αυτήν της παρακλήσεως, με τα μάτια βουρκωμένα από το δάκρυ, ήρχισε να ψελίζη την προσευχήν, από την όποιαν έξεχύλιζεν ή ψυχή της.

— Χριστέ μου, Σύ, που ήγάπησες όλους τούς λυπημένους και όλους, όσοι πενθούν, Σύ, που καθηγιάσες την θλίψιν με το φοβερόν Σου μαρτύριον, στρέψε το παρήγορον βλέμμα Σου έως έμέ, που γονατιστή Σε ίκετεύω. Έγνώρισες βαθιά, πολύ βαθιά, την πίκρα και την όδύνη. Σύ είσαι ό μέγας παραγνωρισμένος των άνθρώπων. Και έδέχθης να πής όλας τας προσβολάς, κάθε πικρίαν, κάθε όνειδος, διά να μάς δείξης, ότι της άρετής ή όμοιδή είναι αυτά από μέρος των άνθρώπων.

» Χριστέ μου, μάς είπες: «Έλάτε όλοι, οί κουρασμένοι, όλοι οί λυπημένοι εις Έμέ. Έγώ θα σάς ξεκουράσω». Ηκουσα την παρήγορον φωνήν Σου. Ιδού με! είμαι πολύ κουρασμένη έδώ εις την γήν. Με εκούρασεν ή κακία, με εκούρασεν ή παραγνώρισις. Δέν κλαίω την πτώχειαν μου, δέν κλαίω την κατάπτωσιν την ύλιχην, εις την όποιαν εύρέθην' όδύρομαι μόνον και μόνον διά την ήθικήν κατάπτωσιν, διά τον βόρβορον, εις τον όποιον έπεσα. Όλα γύρω μου προξενούν την άηδίαν, όλα με πνίγουν την άναπνοήν, όλα με δηλητηριάζουν το αίμα. Δέν εύρίσκειται πλέον δι' έμέ μία ψυχή άδελφή, μία ψυχή, εις την όποιαν να έμπιστευθώ την ίδιικήν μου, όπου να έναποθέσω τα όνειρά μου, τούς πόθους μου, τας έλπίδας μου, άλλοίμονον! τας τόνον όλίγας.

» Τί είναι, άρά γε, ή εύτυχία δι' ένα έγκαταλειμμένον επάνω εις την γήν; τί όφελει το χρυσάφι διά τον μεμονωμένον άνθρωπον, διά την ξερημον ψυχήν; Τα δάκρυα, αί θλίψεις, που είναι τόσον πικρά και δοκιμαστικά, πόσον γλυκαίνουν και πόσον παρηγορούν, όταν βγαίνουν μαζί από δύο ζεύγη ματιών, τα όποια ένόνει ή συμπάθεια!

» Χριστέ μου, και Σύ δέν υπέφερες την έγκατάλειψιν! Σύ, που έδέχθης όλας τας προσβολάς, όλας τας περιφρονήσεις και όλα τα βάσανα, εκείνο, που δέν κατώρθωσε να ύπομείνη ή μεγάλη Σου ψυχή, ήτο ή έγκατάλειψις και τότε έφώναξες: «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί μ' έγκατέλιπες!»

» Χριστέ μου, είμαι εύτυχιστέρα — ω! συγχώρησέ με τα λόγια αυτά — από Σε. "Αν Σύ από του σταυρού Σου έδλεπες την έγκατάλειψιν να άραιόνη τας τάξεις των πιστών, έγώ, και άν άκόμη το πάλ κανωθής γύρω μου, έχω προστάτην Σε, έχω βοήθειαν και παρηγορίαν το μαρτύριόν Σου, το μέγα και υπεράνθρωπον. Γνωρίζω, ότι Σύ προστατεύεις τούς αδυνάτους, βοηθεΐς τούς πτωχούς, ένδυναμένους τούς κλονιζόμενους. Χριστέ μου, παραδίδομαι εις την προστασίαν Σου!...»

Και ή κόρη γονατισμένη, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός, με τα μάτια άναπεπταμένα εις το άπειρον, εις το βάθος του όποιου έφαινετο ή όχρα του Έσταυρωμένου μορφή, όμοιάζεν Έκείνον, όταν επάνω εις το όρος των Έλαιών προσήγατο, προτού πρή το ποιτήριον του μαρτυρίου.

Έπέφρωτο και ή κόρη αυτή να δοκιμάση τας πικρίας της χολής και τον συγκλονισμόν της κτηνοδίας! Έν τούτοις, μία ένδόμυχος δύναμις, ή κρυφή δύναμις της νεότητος, και ή ίσχυς της πίστεως, άνεπτέρωσε την καρδίαν της κόρης, ή όποια, καίτοι εις τας ύπηρεσίας του φοβερού Γολγοθά της, εύρισκε την καρτερίαν και εις το τέρμα αυτού την άνεσιν.

Η κόρη έπνεσε να κοιμηθής τον ύπνον της γαλήνης. "Αλλ' ένφ τον πνευμά της κουρασμένον άναπαύστο— πνεύμα λευκόν της καρθένου— το μαύρον πνεύμα της άσελγείας ήγγύρνει, προετοιμάζον την φρικώδη του σκευωρίαν.

11. — Η κακία άγρυπνει.

Ο χορός έπέτυχε πληρέστατα. Είναι δεκάτη ώρα και αΐ εύρειαι αίθουσαι της λέσχης είναι κατάμεστοι από τον καλόν κόσμο της νήσου. Η φήμη αυτού του χορού μάλιστα δέν άφήκεν ήσύχους ούδ' εκείνους, οί όποιοι παραθερίζουν εις τα άλλα νησιά. Η Χόλη, ή Αντιγόνη και ή δειλή άκόμη διά την κοινωνίαν Πρώτη, άπέστειλαν εις τον χορόν εκείνον τα κοινωνικά άνθη των.

Ο θεατής ό άπλοός, ό άφελής παρατηρητής, αναδάνει τας κλίμακας και έμβαίνει εις τον πρώτον διάδρομον. Από της έξωτερικής θύρας φαίνεται ή ιδιαιτέρα κίνησις και ζωή, που βασιλεύει εκει.

Ο φωτισμός είναι άκλετος. Πανταχού οί μικύλοι λαμπτήρες σκορπίζουν φώς δυνατόν ήμέρας και μαρμαρυγήν άνταυγείας. Το φώς είναι ό πρώτος διάκοσμος των αίθουσών εκείνων, είναι ό μεγαλειότερος συντελεστής της ώραιότητος, είναι εκείνο, το όποιον αναδεικνύει την χάριν και την καθιστέ μεγαυτικότεραν άκόμη.

Μετά ταύτα έρχεται ή εύωδία. Ω! ή πολυσύνθετος εκείνη, ή ίσχυρά, ή διάχυτος εύωδία των άνθών άφ' ενός, των μύρων άφ' έτέρου, κάθε γυνία είναι και εις κήπος, κάθε στήθος γυναικός και εις κρατήρ άρωμάτων.

Βεβαίως, μέσα εις την άκρατον εκείνην διάχυσιν των εύωδιών, καθ' ήν συνορχοούνται εις τας μεγαλειότερας των ποιικιλίας τα διαφορώτερα άρώματα, ή άρμονία έχει φυγαδευθή και μόνον ή διακινιστική των έντασις ξεπιάζει τα νεύρα, έρεθίζει τούς ρώθινας. "Αλλ' εις το περιβάλλον εκεινο μήπως ζητείται τι πλειότερον; Ίσως μάλιστα σκοπεΐται και μόνον αυτό.

Ο θεατής προχωρεί, εισέρχεται εις το βεστιάριον. Εις αυτό— εύρύ δωμάτιον με πολλάς θήκας — έναποθέτουν αΐ κυρία τα sorties de bal, τα επανωφορία των, τα περιώμια, τας άσάρπας των. Εις μίαν στιγμήν το δωμάτιον μετεβλήθη εις πολυτέλεστατον μουσειόν μόδας. Η σπατάλη, ή εκδιαίτησις, άρχεται άπ' έδώ. Η μέταξι παρουσιάζεται εις άφθονα χρώματα και υπό τας διαφορωτέρας μορφάς και συνδυασμούς, διά να επιτύχη έν άποτελεσμα: την ανάδειξιν της καλλονής, όπου υπάρχει αυτή, την άντικατάστασιν της, όπου έλλείπει αυτή.

Ο θεατής προχωρεί. Εις άντιθάλαμος άκόμη προπαρμβαίνει των αίθουσών του χορού. Είναι το καλλυνητήριον. Φώς πολύ και καθρέπται είναι το χαρακτηριστικόν του δωματίου εκεινου. Εις αυτό ή κυρία, ή δεσποινίς θα κάμη την τελευ-

ταίαν επιθεώρησιν προτού εισέλθη. Μίαν επιθεώρησιν τελευταίαν επί της περιβολής της, επί της κομμώσεως και επί του συνόλου. Είναι άνάγκη ή γυνή, που στήριζει την έπιβολήν της εις τα σωματικά της θέλητρα, και μόνον εις αυτά να έξιχνιάση, να έπισκοπήση τας δυνάμεις της. Παίξει τον ρόλον στρατηγού, ό όποιος, προτού άποφασίση την έταρξιν της έφόδου, επιθεωρεί το στρατολογικόν του και τούς στρατιώτας του. Εις το δωμάτιον αυτό του καλλυνητήριου συναντώνται δύο κομψαί κουκλαί, και αΐ δύο σπαύδουσαι προς ένα καθρέπτην, και μηχανικά φέρουν τα χέρια των θωπευτικά επάνω εις τα μαλλιά των. Τα βλέμματα των προς στιγμήν συνητηθήσαν. Έν μειδίωμα εύγενείας διατάχθη να έπιφανής εις το πρόσωπόν των και εις χαιρετισμός άντηλλάγη, σχεδόν έγκάρδιος. Ψεύδος. Έν από τα πολλά μέσα, εις τα όποια πλέομεν. Αΐ δύο αυτές κυρίαί είναι άντίπαλοι. Είναι άνταγωνίστριαί και έρχονται έδώ, εις τας αίθουσας του χορού, διά να άνταλλάξουν τούς τελευταίους άκροβολισμούς της επικρατήσεως. Η νίκη της μίας είναι ήττα της άλλης. "Αν ή μία έξ αυτών των δύο φύγη από τον χορόν, συναπάγουσα το ποθητόν λάφυρον, ή άλλη είναι ή ήττημένη, ή συντριμμένη, ή πληγείσα. Και πληγείσα μάλιστα διτώς.

Δέν θίγει την γυναικα μόνον ή ιδιική της άτυχία την πληγόνει; έξ ίσων σφοδρά και ή έπιτυχία πάσης άλλης.

Έν τούτοις, ή κόμμωσις διηυθετήθη, μερικαί τρίχες, διαφυγούσαι από τας γραμμάς των έξ αίτίας της φισού ή της αύρας, επαναφέρονται εις το μέρος των, ό φλόγμος διευθετείται, το πουδρέ μανδύλακι φέρεται εις τας παρειάς, διά να προσθήση ό,τι άπώλεσθη έν τω μεταξύ, και ή κυρία, ούτω επιθεωρημένη, βεβαία διά την έπιτυχίαν της, έξέρχεται. Ο καβαλιέρος της την άναμένει — μαύρη φορσειά σιδερωμένη γύρω σε σιδερωμένο σώμα— και έμβαίνουν εις την κυρίαίς αίθουσαν του χορού.

Έδώ ή κίνησις έχει τι το μαγευτικόν, το συναρπαστικόν, το όνειρωδες. Έπάνω εις τα σιρό δάπεδα πόδες μικύλλοι και κομψοί περιδινούνται. Δέν έχει άκόμη άρχισει ό χορός. Η μουσική κατι ύποτονθορίζει, άλλα σχεδόν πνίγεται υπό τα τρεπτίσματα των κυριών, τα γέλια των, τας φωνάς των. Εις κάθε έμίλον κυριών ή εις κάθε μίαν έξ αυτών ύπάρχει και κάποιος κύκλος κυριών είναι οί θαυμασταί, είναι οί κόλακες. (άκολουθεί)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΟΜΨΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Georges - Antoine

Γ. ΕΥΕΙΔΗΣ ΚΑΙ Α. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ

Μεγάλη Όδός Μπέγιογλου, 264,
 άδιέξοδος Άζναβούρ, 18-19,
 (άριθμ. τηλεφώνου 367)

έφθασαν, όπως πάντοτε, εκ των ευρωπαϊκών κέντρων του συρμού καπέλλα garnis, όλα τα είδη των νεωτερισμών γυναικείων καπέλων, δηλαδή φόρμες ψάθινες, άνθη τεχνητά και γαρυγοτύρες διάφοροι, όλα ώραιότατα, τελευταίας μόδας και εύθηνα.

Κομψότης, ταχύτης και καλαισθησία είναι τα ιδιαίτερα γνωρίσματα του καταστήματος τούτου.

Εφθασαν έσχάτως:

Άπόσταγμα φυτών δυναμωτικών και χαμαιμήλου γερμανικού (δίδει ώραιάς χρυσιζούσας άνταυγείας εις την κόμην. Suc de Laitue άριθ. 8 (λευκαίνει το δάγμα και κρατεί την ποδάρην), Κρέμα Άφροδίτης άριθ. 35 (έξαλείπει και τας παλαιότερας ριχνάδας του προσώπου, και δίδει εις το δάγμα λευκότητα και βελουδίην όψιν). Διάφορα Lotions (άπαράμιλλα διά την καθημερινήν περιποίησιν του προσώπου). Κραγιόν διά τα χείλη και τούς όφθαλμούς. Έρυθρόν άριθ. 29 (δίδει εις τας παρειάς και τα χείλη χρώμα μαγευτικόν). Έρυθρόν άριθ. 31 (παρέχει ώραιότητα χωρίς να φαίνεται). Montonnieres. Πεταλοΰδες. Ταινία του μετώπου. Ταινία προς διαμόρφωσιν της ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίνα κρυσταλλωμένα, και όλα τα κατάλληλα προς διατήρησιν και άνανέωσιν της γυναικείας ώραιότητος

εις το ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΡΑΙΟΤΗΤΟΣ
 Μεγάλη όδός, άρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΓΟΡΑΙ

- ZHTOYNTAI προς αγοράν διαμερίσματα αξίας 3,000, 8,000, 10-12,000 και 20,000 λιρών. 52
ZHTOYNTAI προς αγοράν μαγαζακια αξίας εκ 500-20,000 λιρών. 53
ZHTEITAI προς αγοράν διαμερίσματα εν κεντρικῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν, οὐτινος ἕκαστον διαμέρισμα ν' ἀποτελεῖται τοῦλάχιστον ἀπὸ 6 δωμάτια, αξίας 7-8,000 λιρών. 44
ZHTEITAI προς αγοράν οἰκία εν κεντρικῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν, αξίας 800 λιρών. 45
ZHTEITAI γραφομηχανῆ occasion δι' ἐνοίκιον ἢ δι' αγοράν. 42
ΔΑΝΕΙΑ ἐπὶ ὑποθήκῃ κτημάτων. 50

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

- ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ κλειδοκῦμβαλα εν καλῇ καταστάσει εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς. 31
ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον εκ 200 πήχεων εἰς παρῖοτον τοποθεσίαν εν Σιολλῇ. 57
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εν Ἀγίῳ Στεφάνῳ οἰκία, περιέχουσα 6 δωμάτια μετὰ λουτροῦ καὶ κήπου. 38
ΠΩΛΕΙΤΑΙ decanville 450 μέτρων μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων του. 58
ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον εκ 1000 πήχεων εν κεντρικῃ ὁδῷ τοῦ Ἀγίου Στεφάνου. 4

ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ

- ZHTEI θέσιν ἀπόφοιτος γυμνασίου, κάτοχος τῆς Ἑλληνικῆς, Τουρκικῆς, Γαλλικῆς καὶ τῆς διπλογραφίας. 54
ZHTEI θέσιν ὡς παιδαγωγὸς εἰς οἰκογένειαν Γερμανίς με καλὰς συστάσεις. 56
ZHTEI θέσιν νέος, γνωρίζων τὴν Γαλλικὴν καὶ δακτυλογραφίαν. 41
ZHTEI θέσιν παρ' οἰκογενεῖα δεσποινίς ὁμογενῆς, ἔχουσα ἀρκετὴν πείραν κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς, ἀναλαμβάνουσα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας. 48
ZHTEI θέσιν εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα ἢ γραφεῖον δεσποινίς, τελειόφοιτος τοῦ Ζαπτείου, γνωρίζουσα τὴν Γαλλικὴν καὶ διπλογραφίαν. 37

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

- ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γερμανικῆς εἰς δεσποινίδα ἢ κυρίαν παραδίδει Γερμανίς δεσποινίς, ἐναντι ἐκμαθήσεως Γαλλικῆς. 55
ΜΑΘΗΜΑΤΑ διπλογραφίας παρ' ἐμπειροτάτου διπλογράφου. Ἰσολογισμοί, ἐξέλεξις πολυπλόκων λογαριασμῶν. 51
ΜΑΘΗΜΑΤΑ βιολίου καὶ μανδολίνου διὰ νέας ὁλως καὶ ἀποτελεσματικῆς μεθόδου. 29
ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς. 13

- ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΙΣΤΡΙΑ δεδοκιμασμένη ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον. 12

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

- ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μέγα δωμάτιον προς φύλαξιν ἐπίπλων ἢ δι' ἀποθήκην εν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν (α' πάτωμα) καὶ εἰς μετρίαν τιμὴν. 40
ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπαρτὴν ἐξ 7 δωματίων, ἐπιπλωμένων πλουσιώτατα, ἠλεκτροφώτιστον, με κλειδοκῦμβολον καὶ λουτροῦ, εν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν. 26
ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ εν Ταρλόμπαση τοῦ Πέραν δωμάτιον ἐπιπλωμένον παρ' ὁμογενεῖς οἰκογενεῖς. 35
ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἀπαρτὴν μικρὸν εκ 2-3 δωματίων εν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν. 24

Τῷ Γυμνασιάρχῃ τοῦ Ἐθνικοῦ Λυκείου κ. ΑΛΕΞΙῶ ΖΑΜΑΡΙΑ ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ του ἑορτῇ (17 Μαρτίου).

Σὺν μάννα, ποῦ κρατεῖ γλυκὰ τὰ τρυφερὰ παιδιὰ της καὶ σφιγγ' αὐτὰ δόλοθρα μέσα στὴν ἀγκαλιά της, πατὴρ σεπτέ, ἡμᾶς φρουρεῖς μέσα στὴν ἀγκαλιά σου εἰμεθα τέκνα σου πιστὰ, τέκνα πνευματικὰ σου.

Ἡ σεβασμία σου μορφή ἡμᾶς ἀναψυχόνει, ὁ νοῦς ὁ γιγαντόφτερος ἡμᾶς ἐνδυναμώνει. Πρὸς σὲ πάντες στρεφόμεθα, δειλοί, οἱ μαθηταὶ σου κ' εὐρίσκομεν πνευματικὴν τροφήν οἱ λατρευταὶ σου.

Ἦθελα νᾶξευρες, πῶς ἡ πιωχὴ καρδιά μας πονεῖ όταν πονής, καὶ χαιρεῖ όταν χαιρῆς, νοιώθει τοὺς ἀναστεναγμὸς όταν ἀναστενάξῆς, πληγώνεται, ταράσσεται μαζί με τὴ δική σου.

Γυμνασιάρχα μας εσφέ, ποῦ κυβερνεῖς ἐμφρόνως τὸ Ἐθνικὸν μας Λύκειον, σὲ ἀνυμνοῦν συμφώνως γλώσσαί μυρίων μαθητῶν καὶ σὲ εὐγνωμονοῦν καὶ τὸ γλυκὸ σου ὄνομα αὐτὸ θὰ χαιροῦν.

Τὰς ἀρετὰς σου, ὦ ἀνὴρ, ποῖος θὰ ἐξυμνήσῃ; ἢ Μοῦσά μου ἢ ταπεινὴ μονάχα δὲν ἀρκεῖ ἢ γλώσσά μου δεσμεύεται, όταν θὲ ν' ἀρχινήσῃ πρέπ' ἢ γραφίς νὰ εἶναι, γραφίς ὁμηρικὴ!

Στὴν ἑορτὴν σου μόνον εν σ' ἀποτινῶ «χαῖρε» ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς καὶ ἔρχομαι νὰ ζήσῃς χρόνια πολλὰ, τὴν δὲ σχολὴν αὐτὴν νὰ κυβερνήσῃς καὶ ἔδνομά σου εἰς ἡμᾶς ἀξέχαστον ν' ἀφήσῃς.

Ὁ μαθητὴς Β. Ε. Τ.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Μ. ΦΡΑΓΚΑΚΗ

Μὲ συγκίνησι, με πόνο, με τὸ μάτι δακρυσαμένο τὸν μικρὸ δικὸ σου τάφον με τοὺς στίχους μου τὸν ραῖνω, ποῦ τὴν μέρα καὶ τὴν νύκτα θνας τάφος σὲ σκεπάζει, κί' ὅσοι σ' ἔχασαν, Μανώλη, μόν' ἢ λύπη τοὺς σπαράζει. Σ' ἔχασαν καὶ σὲ θρηνοῦνε ὅλ' οἱ φίλοι σου, Μανώλη, οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς σου καὶ οἱ γνώριμοί σου ὅλοι. Σ' ἔχασαν συνταξιδιωταί, σ' ἔχασε καὶ τὸ σχολεῖόν σου, κ' ἐκοιμήθηκες γιὰ πάντα τὸν αἰῶνον λήθαργόν σου. Τώρα ἐφθασε Ἀπρίλης καὶ θ' ἀνθοῦνε τὰ λουλούδια καὶ ἢ πλάσι μας γεμάτη τώρα θὰ ν' ἀπὸ τραγούδια, καὶ θὰ κελαῖδουὺν πουλάκια καὶ τὸν κόμοσθ' αἰφαιδρύνουν' τότε μέσα στὴν καρδιά σου λίγο βάλσαμο θὰ χύνουν; Τώρα τὰ πουλιά, ποῦ θὰ ἔρθουν ἀπ' τὰ μακρυνὰ τὰ ξένα, μιὰ γλυκιά παρηγορία θὰ νὰ δίδουν εἰς ἔσένα; ἢ στὸν τάφον σου, Μανώλη, χλωμὸς ἔτσι ὁποῦ θάσαι, ἀδιάφορος, θλιμμένος, αἰώνιος θὰ κοιμᾶσαι; Ὡ! Μανώλη, γιατί τώρα εἶσαι μέσ' στὸ μαῦρο χῶμα καὶ ξανά πειὰ δὲν θὰ διοῦμε τὸ ὄρατό σου τὸ σῶμα; δὲν θ' ἀκούσομε, ἐπίσης, τὴν γλυκιά σου τὴν λαλιά, δὲν θὰ διοῦμε δὲ γιὰ πάντα τὴν χαμένη λεβεντιά; Ἀχ! ποῦ εἶν' οἱ γνώριμοί σου σένα νὰ γλυκομιλοῦνε κ' εἰάν πόνο, θλίψη εἶχες, σένα νὰ παρηγοροῦνε; Λίγο ἀνοιξε τὰ μάτια, ὦ παμφίλιτε Μανώλη, γιὰ νὰ διῆς ἐμεῖς δὴ πέρα ἤλαθες γιὰ σένα ὅλοι νὰ θρηνησοῦμε ἔσένα, τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι, ποῦ κοντὰ του οἰὰ οὐράνια θέλησ' ὁ Θεὸς νὰ πάρῃ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΚΑΖΕΠΗΣ Μαθητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Λυκείου.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀειμνήστου ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΑ Γ. ΠΑΤΡΙΚΙΔΟΥ τελεῖ τῇ αὐριον Κυριακῇ εν τῷ εν Καδῆ-κιοῖ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Εὐφημίας τριετῆς μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Σημ. — Ἐκ Γεφύρας ἀναχωρεῖ ἀτμόπλοιον τῇ 9.20 π. μ., συμπλῖτον τῇ ἐπιμνημοσύνῳ τελετῇ.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά, ὡς καὶ τὸ περιώνυμον ἠδύποτον: «Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου» εἰς τὰς ἀποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ ἐν Γαλατῇ, Θεμενιτσίη, 86-90. Τηλέφ. 1106.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἑλλήν. Φιλολ. Σύλλογος. — Αὐριον, Κυριακῇ, ὄραν 2 1)2 μ. μ., κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος ὁ κ. Σοφ. Ἀβρ. Χουδαβερδύλους θὰ κάμῃ ἀνακοίνωσιν περὶ τηλεγράφου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Τεῖον - συναυλία. — Τὸ ἔσσον συμπαθές, ὅσον καὶ κοινωφελές σωματεῖον τῶν κυριῶν τὸ «Ἄσπρον τῶν Μητέρων» δίδει αὐριον, Κυριακῇ, εἰς τὰς αἰθούσας τῆς «Τευτονίας», τὴν 5 μ. μ. ὄραν, τεῖον - συναυλίαν προς ὄφελος τοῦ σκοποῦ του. Εἶναι ἔσσον γνωστὸν τὸ ἔργον τῆς ἀδελφότητος ταύτης καὶ ἔσσον ἀδύρητοι αἱ ἀνάγκαι, τὰς ὁποίας σπεύδει νὰ ἐπαρκεῖσῃ, ὡστε γενικὸν καθῆκον εἶναι νὰ προσφέρῃ ἕκαστος τὴν ὀλικὴν καὶ ἠθικὴν συνδρομήν του. Ἄλλως τε, καὶ ἡ αὐριονή συναυλία, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ τονώσῃ τὸν ζῆλον τῶν κυριῶν τοῦ σωματεῖου ταύτου, θὰ ἀποτελέσῃ εν ταύτῳ καὶ μιαν πρωτίστης τάξεως κοινωνικὴν συγκέντρωσιν, εἰς ἣν θὰ σπεύσῃ ὅλος ὁ καλὸς παρ' ἡμῖν κόσμος.

Ἀμφιθέατρον. — Σατανᾶς... Ὅπιον. Τὸν παρά-ξενον καὶ ἀσυνήθη αὐτὸν εἶλον φέρει ἢ θαυμασία ταῖα, ἢ προβαλλομένη τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰς τὸν λαμπρὸν κινηματογράφον «Ἀμφί». Σατανᾶς... Ὅπιον, ἀφορμὴ κακοῦ καὶ παντὸς ἀνοσίτου ἐγκλήματος. Σατανᾶς... Ὅπιον, δρόμα ἐκπληκτικόν, ἐμμοιοῦν φοβικὴν καὶ θαυμωσὸν μετὰ τὰς παραδόξους σκηναίς, τὰς ἐκτελισσομένης ἐπ' ἐρχῆς μέχρι τέλους, μετὰ τὸν ἀσυνήθη σκηρικὸν διάκοσμον καὶ, πρὸ παντός, μετὰ τὴν θαυμασίαν ὑπόθεσιν του, ἣτις εἶναι μεγίστου ἐνδιαφέροντος, κρατοῦσα ἀσθμαίνοντα καὶ ἀνυμνονοῦντα τὸν Θεατῆν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ

ἀποταθῆτε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ (Α' τάξεως) καὶ θὰ λάβετε τὰς πλέον ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ νομικὰς πληροφορίας καὶ ὁδηγίας. Ἀναλαμβάνει τὴν ταχεῖαν διεκπεραιώσιν αὐτῶν ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων καὶ κυβερνητικῶν τμημάτων. Γαλατᾷ, ΜΙΝΕΡΒΑ χάν, ἀριθμ. 36, (ἀνωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν).

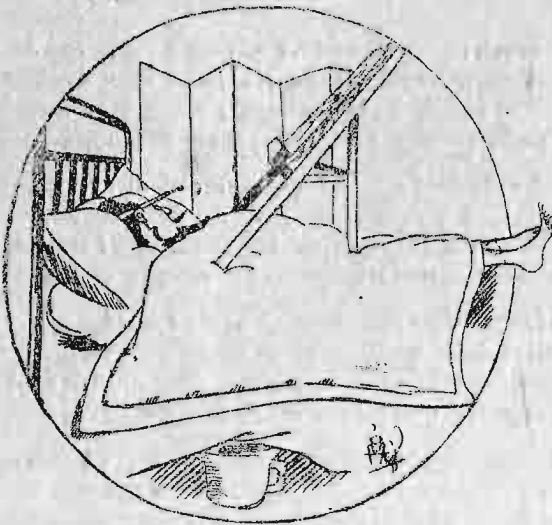
ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Μπουγιούκ Παρμὰκ Καποῦ, ὁδὸς Ἀζαμιτῆ, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμειος κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἢ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διακρίνωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ὄψ ἐν χειρομαντίῳ, ἀποταθῆτε ἐπὶ πρὸς αὐτόν.

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ καὶ ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΟΥΖΑΦΕΡ ΒΕΗ Διπλωματοῦχου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ τετμημένου διὰ χρυσοῦ μεταλλίου. Πέραν, ὁδὸς Ἀδᾷ, ἀπαρτὴν Βιτάλη, 3, (παραπλεύρως τοῦ καταστήματος Στάϊν).

Ἀπὸ τὸ μετ' ὀλέγας ἡμέρας κυκλοφοροῦν εὐθυμο-γελοιογραφικὸν **ΛΕΥΚΩΜΑ**
τῶν γελοιογράφων **Θ. Σιδηροπούλου καὶ Α. Αὐγουστίδου.**

ΕΥΘΥΜΑ

Με τὴν ἀδειάν του.

- Κάποιος σταματᾷ στὸν Γαλατᾶ ἓνα ἀράξι.
- Ἀμαξῶ, ἔχεις ἀγῶγι;
- Ὁχι.
- Πηγαίνεις στὸ Σισλῆ;
- Βέβαια καὶ πηγαίνω.
- Δίντε τότε, πῆγαίνε, καλὸ κατευόδιο.

Περιέργεια.

- Φιλτάτη μου, ἔλθωσαν αἰσθηματικῶς νέος ἐρωτευμένος, τὴν πρώτην φορὰν, ποῦ θὰ με ὀμιλήσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ φονευθῶ εἰς τοὺς πόδας σου.
- Καὶ τὴν δευτέραν φορὰν...

Ὁ σκοπὸς τῆς νότας.

- Τὰ πορίτια μας.
- Γιατί, καυμένη, πάντα στὸ δρόμο ἔχεις νότας μαζί σου;
- Για νὰ καταλάβουν οἱ νέοι, ὅτι μοῦ χρειάζεται ἀκομπανιαμέντο.

Τὸ σύστημά του.

- Μεταξὺ διδασκάλων:
- Τὴν Ἑλληνοσιαστικὴν Ἱστορίαν διδάσκω ἄνευ ἐγχειριδίου.
- Ἀπ' ἐναντίας, ἐγὼ τὴν διδάσκω πάντοτε μετ' ἐγχειριδίου ἀνά χεῖρας.
- Ἴδου διατί τὴν... δολοφονεῖς.

ΓΝΗΣΙΟΝ

ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΑΔΟΝ

εἰς τὸ φαρμακεῖον

Μ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ

ἐν Γαλατᾷ, ὁδὸς Γιοργανιζιλάρ, ἀρ. 85.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ

Ἀπὸ τῆς αὖριον Κυριακῆς θὰ ὑπάρχη κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν καὶ Κυριακὴν καὶ προΐνον ἐκ Γεφύρας ἀτμόπλοιοι διὰ τὰς Πριγκηπονῆσους, τὸ ὅποιον θ' ἀποπλέη τὴν 9ην ὥραν καὶ θὰ προσεγγίξῃ εἰς Καδήμιοι, Πρώτην, Ἀντιγόνην, Χάλκην, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Πριγκηπον τὴν 10ην ὥραν καὶ 40'. Τὸ ἐσπέρας τὸ ἀτμόπλοιο θὰ ἀπαίρῃ ἐκ Πριγκηπου τὴν 5 ὥραν καὶ 30' καί, ἐκτελοῦν τὸ αὐτὸ δρομολόγιον, θὰ καταπλέη εἰς Γέφυραν τὴν 7ην ὥραν καὶ 10'.

Ἡ κυρία ΑΜΕΔΑΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ,

ἡ γνωστὴ διὰ τὴν φιλοκαλίαν τῆς εἰς τὴν κομφοτέραν γυναικίαν κοινωνίαν τοῦ Πέραν, μετέφερε τὸ ἐν τῇ τρίτῃ πατώματι τοῦ Κάρλμαν κατὰστημά τῆς γυναικίαν καπέλλων εἰς τὸ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ὀδῷ τοῦ Πέραν, ἐναντι τοῦ Σίγγερ, ἀπ' ἀρ. 348, μέγα κατὰστημα, ὅπου ἐπλούτισαν, ἐκτὸς τῶν εἰδῶν καπέλλων, καὶ με εἶδη μπονετερὶ, μαροκινερὶ κλπ. τοῦ τελευταίου συρμοῦ καὶ εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ

ἐν Γαλατᾷ, Ὁμὲρ Ἀμισιτ χάν, 14-15,

ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχούσας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὅλα τὰ εἶδη τῶν χρεωγράφων, ἐξαργυρώνει τοχομερίδια λήξαντα καὶ ἐξελέγχει ὅλας τὰς κληρώσεις τῶν λαχειοφόρων ὁμολογεῶν.

Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

Τὸ ἐνέχυρον.

- Ἄ Ο Α... ραντιέρης. — Δυόμισον χιλιάδες λίρας ἐπῆρε ἡ κόρη μου προίκα καὶ ἕξ μῆνας μετὰ τὸν γάμον ἐδάνεισα στὸν γαμβρὸν μου ἄλλες δύο χιλιάδες.
- Ἄ Ο Β... ραντιέρης. — Καὶ τί ἐπῆρατε ἀπέναντι;
- Τὴν κόρη μου!

Δύο ἀνακαλύψεις.

- Ἄ Ο διδάσκαλος:
- Τί ἔκαμν ὁ Κολόμβος μετὰ τὴν ἀπιστροφὴν του ἐξ Ἀμερικῆς;
- Ἄ Ο μαθητῆς:
- Ἐφεύρε τὸ ὄν.

Ἐθεργέτις.

- Ἡ καυμένη ἡ γυναῖκά μου ἡ μάκαρίτισσα, πῶς τὴν εὐγνωμονῶ! αὐτὴ με κατέστησεν εὐτυχῆ!
- Πῶς;
- Διὰ τοῦ θανάτου τῆς!...

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

- Διπλωματία.** — Ἡ μικροτέρα ὁδὸς μεταξὺ δύο σημείων.
- Χρῆμα.** — Μέσον διὰ τοὺς συνετοὺς, τρόπος, διὰ νὰ κατορθωθῇ τὸ ποθοῦμενον διὰ τοὺς βλάσας.
- Δήθη.** — Ἀσφαλιστικὴ δικλείς τῆς λύτης.
- Ἀυτοκτονία.** — Προσωπικὴ ἐκδίωξις.
- Ἀδάμας.** — Τὸ τελευταῖον, ποῦ ἀγοράζομεν, καὶ τὸ πρῶτον, ποῦ πωλοῦμεν.
- Υβρις.** — Τρόπος, διὰ τοῦ ὁποῖου λερωνόμεθα, διὰ νὰ κηλιδῶσαμεν τὸν πλησίον μας.
- Ἰσότης.** — Δέξις, ἡ ὁποία μᾶς ἀρθεῖ ἀπέναντι ἀνωτέρων, ὅχι ὅμως καὶ ἀπέναντι κατωτέρων.
- Θυμὸς.** — Πυρκαϊά, ἡ ὁποία σβύνει μετὰ τὴν σκέψιν.

Ἄ Ολας τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188,
παραπλεύρως τοῦ Τοκαλιάν.

Ἄ Ολα τὰ ἀνδρικά, γυναικεία καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν

ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀναιμικοὺς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52

Ἐπισημ. Ἀριστοβοῦλου, Ἀγκαστιοῦ καὶ Παρ.